

ZPRAVODAJ Štěpánovska

Číslo 2 – duben 2020 • Ročník 22

Vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu

Foto: Miroslav Horák

Raduj se, všechno stvoření, z Páně vzkříšení. Růže, kterou smrt zavřela, dnes se zase otevřela, krásněji, než dřív rozvila. To je ten kvíteček z ráje, rozkoš nebeského máje, z něhož libá vůně vzniká, srdce proniká (hymnus z modlitby ranních chval slavnosti Zmrtvýchvstání Ježíše Krista).

Jaro je symbolem nového života. Příroda zdánlivě mrtvá a neživá se náhle projeví překotným rozvojem a krásou. Do tohoto období přichází slavení Velikonoc, při kterých křesťané oslavují skutečnost, že ukřižovaný Ježíš vstává z mrtvých. Jaro i Velikonoce jsou předobrazem i našeho vzkříšení na konci času.

Ing. Roman Farion

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

dovoluji si Vás co nejsrdečněji pozdravit. Od minulého vydání Zpravodaje Štěpánovska to není tak dlouho, však co se za tuto dobu událo, víme všichni.

Pandemie Covid-19, která sužuje celý svět, je reálnou hrozbou našeho zdraví, našich životů. Řešení zmírnění dopadu a vyléčení nemocných řeší vědecké týmy ve všech státech.

Nouzový stav vyhlášený naší vládou zavedl nutná opatření v boji proti onemocnění Covid-19.

Naše město v době nouzového stavu

Plníme nařízení vlády ČR, Ministerstva zdravotnictví, Středočeského kraje atd....

Nařízení stíhá nařízení, hledá se optimální řešení. Naše republika ani celý svět nebyl na takový stav připraven.

Informace občanům o situaci a vydávaných nařízeních podáváme prostřednictvím letáků, SMS hlášení, www.trhovystepanov.cz, v různých případech telefonicky a osobně.

JPO II je v pohotovosti připravena plnit úkoly, nařízení starosty města a orgánů IZS. Velitelé hasičů v místních částech jsou o situaci uvědoměni, byli vybaveni nejnutnějšími ochrannými prostředky. Zakoupili jsme dýchací masky pro JPO II, postřikovače a rosiče. Hasiči obsluhují seniory, provádějí nákupy, vozí k lékaři. Ochrannými prostředky byla vybavena praktická lékařka MUDr. Stejskalová.

Hasiči provádí pravidelnou dezinfekci veřejných prostor, čekárny, vstupu do obchodů atd.

Pečovatelská služba obsluhuje nasmlouvané občany. Hasiči rozvezli ochranné roušky seniorům, kteří o ně požádali. Místní ženy, dobrovolníci, Mateřská a Základní škola Trhový Štěpánov šíjí ochranné roušky pro občany. Distribuce roušek je v prodejnách, zdravotním středisku, na poště a ve všech obcích. Materiál byl zakoupen, někteří občané šíjí i ze svých zásob.

Jsou uzavřeny restaurace, hotely, základní škola, ma-

teřská škola, školní jídelna a některé obchody do odvolání. Stále komunikujeme s krizovým řízením, vládou ČR a ministerstvy.

Šíření viru záleží hlavně na disciplíně občanů, jejich svědomitosti a dodržování nařízení. **Děkuji všem, kteří se zapojují do boje proti Covid-19. Hasičům, ženám, které šíjí roušky, občanům, kteří chtějí pomáhat. Těm, kteří dodržují nařízení.** Děkuji městské radě za její svědomitou práci.

Budme optimisté, věřme, že vše dobře dopadne, a běh života se vrátí do normálních kolejí.

Roušky – distribuce; foto archiv města

Hasiči provádí dezinfekci veřejných prostor; foto archiv města

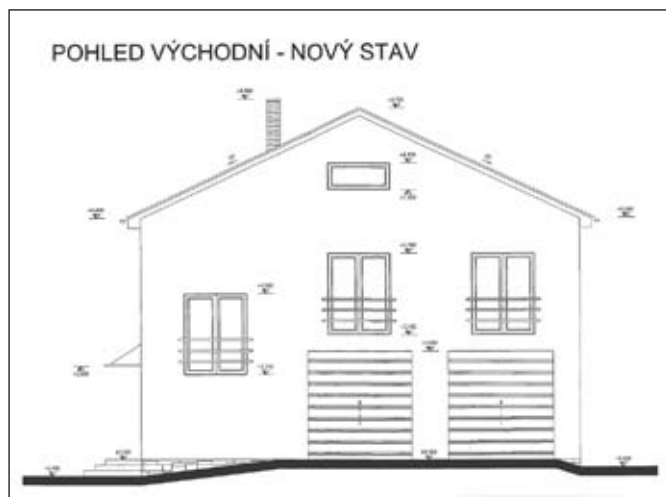
Dezinfekce autobusové zastávky na náměstí; foto archiv města

Poučení – uvědomujeme si, že nejsme pány řízení světa, stačí malý bacil a vše je jinak. Buďme vděční za život a žití na této zemi, buďme vděční za přátelství a lásku, k tomu nám dopomáhej Bůh.

Zahájili jsme – „Nástavbu spolkového domu na hasičskou zbrojnici v Dubějovicích. Dodavatelem stavby je ACG – Real s. r. o., Praha, za vysoutěženou cenu 5.556.098 Kč bez DPH. Předání hotové stavby je podle smlouvy 3. 12. 2020.

Předání staveniště 3.4.2020, zleva starosta města, zástupci firmy ACG Real s.r.o. Jaroslav Dvořák, Roman Skuhra, místostarostka města; foto archiv města

Žádáme o dotaci na vybavení Spolkového domu v Dubějovicích (stoly, židle,...).

Vzali jsme v této době na sebe velkou zodpovědnost. Věřím a přeji nám všem, aby tato stavba i za obtížných podmínek (nouzový stav) byla dokončena a předána dubějovickým občanům do užívání.

„Zázemí pro vzdělávání na ZŠ Trhový Štěpánov

Přestavbu základní školy jsme úspěšně dokončili a zkolaudovali. Probíhají přípravy výběrového řízení na vybavení učeben. Děkuji všem zúčastněným na přestavbě za profesionální přístup a svědomitou práci. Do-

Z výtahové šachty se točí hlava; foto archiv města

Poslední dodělávky; foto archiv města

Nové sociální zázemí; foto archiv města

davateli stavby ACG – Real s. r. o., Praha, projektantům z firmy Design4function, Praha, stavebnímu dozoru Ing. Petru Jirouškovi, koordinátorce dotace paní Mgr. Jitce Trojanové z LK Advisory, s. r. o., vedení základní školy a stavební partě zedníků z Ukrajiny vedené Ivanem.

Slavnostní předání nových učeben Základní školy Trhový Štěpánov a celková prohlídka by měla proběhnout v sobotu 29. srpna 2020 od 13:00 hodin, den před Štěpánovskou poutí.

Nádherne výhledy z nových učeben na všechny světové strany

Strana jižní; foto archiv města

Strana západní; foto archiv města

Strana severozápadní; foto archiv města

Strana severní; foto archiv města

Strana východní; foto archiv města

„Zvýšení kapacity Mateřské školy Trhový Štěpánov“

Práce probíhají podle harmonogramu. Přípravují se k úpravě venkovní prostory hřiště.

Nádoby na potravinový olej z kuchyní

Budou umístěny na sběrných místech tříděného odpadu. Do nádoby se olej ukládá v PET lahvích, řádně uzavřených. Pro jiné účely nádoba neslouží. Žádám o svědomité třídění.

Proč nemáme ve městě bankomat?

Z prostého důvodu, banky za umístění a provozování bankomatu v městě naší velikosti chtějí doplatek cca 300.000 Kč ročně. Občané mají různé banky, a výběr u jiného poskytovatele (banky) se platí. Některé městyse

v okolí i tuto finanční zátěž podstoupily. Výběry však byly minimální, tak zase na náklady obce nechaly bankomaty odstranit. Myslím, že v dnešní době, kdy se rozšířily platby kartou, pozbývají bankomaty aktuálnost minulých let.

Upozornění

Upozorňuji občany, aby s přicházejícím jarním počasím dbali na **dodržování vyhlášky o hlučnosti** a nekomplikovali tak spoluobčanům klidné žití.

Upozorňuji řidiče, že chodníky jsme vybudovali pro chodce, ne pro parkování aut! Parkujte podél obrubníku a neohrožujte svým počínáním chodce.

Parkování na chodníku; foto archiv města

42 let v jedné ordinaci

MUDr. Jaroslava Stejskalová oslavila v březnu své životní jubileum. Jsme rádi, že nám poskytla rozhovor do Zpravodaje Štěpánovska.

Vezmeme to od začátku. Můžete nám říci, jak jste prožila své dětství a mládí?

Dětství a mládí jsem prožila na Valašsku. Ve Slavičíně jsem navštěvovala základní školu, na gymnázium jsem dojížděla do Valašských Klobouků. Maturovala jsem v roce 1968 a v říjnu téhož roku nastoupila na Lékařskou fakultu, tehdy Univerzity Jana Evangelisty Purkyně (dnes Masarykova univerzita) v Brně.

Poděkování

U příležitosti kulatých narozenin paní MUDr. Jaroslavy Stejskalové děkuji za její 42letou práci obvodní lékařky v Trhovém Štěpánově. Paní Jaroslava Stejskalová odvedla veliký kus práce pro nás občany Trhového Štěpánova a okolí. Přeji stále zdraví a pohodu do dalších let života.

Poděkování paní MUDr. Jaroslavě Stejskalové; foto archiv města

Vážení spoluobčané,

vždy ke konci mého příspěvku jsem Vás zval na připravené akce města. Letos se bohužel asi po nějakou dobu bez těchto kulturních a sportovních akcí budeme muset obejít. Vláda ČR prodloužila nouzový stav do 30. dubna 2020. Věřme, že se ve zdraví budeme opět na těchto společenských událostech zase scházet se svými přáteli a spoluobčany.

Děkuji Vám všem za podporu, děkuji za Vaši obětavost, pomoc a semknutost v těchto nelehkých dnech.

Přeji nám všem zdraví, brzký návrat do normálního chodu života, k tomu nám žehnej Bůh.

Josef Korn, starosta města Trhový Štěpánov

Co Vás ke studiu medicíny přivedlo?

Pro toto studium jsem se rozhodla proto, že mě bavila biologie, fyzika a vůbec přírodní vědy, a navíc v mém rodném městě žil a pracoval obvodní lékař – kamarád mého otce, který si věděl rady ve všech situacích. A to jsem obdivovala.

Jak jste se dostala na obvod do Trhového Štěpánova?

V roce 1969 mně nevyšla zahraniční cesta plánovaná na prázdniny, a tak jsem šla na brigádu. Zde jsem se seznámila s mým budoucím manželem. Bylo to na výstavbě Vodního díla Želivka. Na začátku 4. ročníku lékařské

MUDr. Jaroslava Stejskalová ve své ordinaci; foto Josef Korn

fakulty jsem se vdala, dostudovala, a protože manžel pracoval stále na Vodním díle Želivka, hledala jsem místo v tomto kraji. Nastoupila jsem v roce 1974 do nemocnice Vlašim, nejdříve na chirurgické oddělení, potom na interní oddělení. V roce 1975 se mně narodili synové. V roce 1977 jsme se přestěhovali z Vlašimi do Hulic. Manžel přestoupil k Pražským vodárnám a já jsem 1. dubna 1978 nastoupila jako obvodní lékařka do Trhového Štěpánova.

Když se ohlédnete zpět, co Vás na práci praktické lékařky v Trhovém Štěpánově vždycky bavilo?

Práce obvodního, podle dnešního názvosloví praktického lékaře mně jako matce dvou dětí vyhovovala. Práce není fádni, každý den přinese něco nového. Za ta léta jsem poznala hodně lidí, rodinných anamnéz, jejich starostí i radostí, a to vše člověka formuje.

Jaká jsou podle Vás největší úskalí, kterým musí praktický lékař čelit?

V dnešní době je organizace studia na lékařských fakultách jiná. Po promoci jsou striktně předepsány doby

stáží na odborných odděleních. Většina absolventů chce zůstat ve velkých městech, bojí se samostatné práce na venkově. Ovšem dnes už existují přístroje, které lze použít v ordinaci na rychlou diagnostiku, a ty nám usnadňují rozhodování. Díky tomuto vybavení mohou například při návštěvní službě u pacientů doma provést různá vyšetření k upřesnění diagnózy a tím také léčení.

Jak vlastně vypadá Váš běžný pracovní den?

Pracovní den začínám tím, že ráno před ordinací objíždím pacienty, kteří mají problémy dostat se do ordinace, a nabírám jim krev, kterou každý den posíláme do biochemické laboratoře v Praze (funguje svážková služba) a příští den mám výsledek. V ordinaci pracujeme se zdravotní sestrou Danuškou podle objednávek, což už naši pacienti znají. Akutní pacienti se dostaví k ošetření samozřejmě bez objednání. Bohužel i v medicíně narůstá administrativa, to zvládáme, když odejde poslední pacient. Návštěvní služba v domácnosti nemocného probíhá na základě telefonické výzvy.

Nosíte si práci domů? Přemýšlíte nad svými pacienty i doma?

Když mám odpoledne a večer klid, promítám si celý den, zvláště komplikované situace a v dnešní době mobilních telefonů jsem ráda, že se mohu s dotyčným spojit a informovat se o vývoji události.

Chtěla byste něco vzkázat medikům, kteří právě zahájili studium medicíny?

Medicína je krásná, sice namáhavá, ale velmi zajímavá a nutí nás neustále studovat, vzdělávat se. Vývoj v medicíně kráčí velmi rychle a musíme s ní držet krok, pokud chceme pomáhat lidem.

Zbývá vůbec uprostřed veškeré té práce s pacienty čas a chuť na koníčky?

Mým koníčkem je cestování a kromě toho musím udržovat dům a zahradu. Na cestování se těším, až dojde v ordinaci ke dvojgenerační výměně. Budoucí praktická lékařka, která se intenzivně na tuto práci připravuje, je totiž o dvě generace mladší než já.

Co byste chtěla vzkázat našim čtenářům?

Přeji všem čtenářům hodně zdraví i v této, pro nás všechny nelehké době.

Děkujeme za rozhovor. My všichni naši paní doktorce chceme touto cestou poděkovat za vřelý, obětavý a milý přístup k pacientům. Přejeme Vám jen vše dobré, hodně zdraví a spokojenosti ve Vašem životě.

*Pro Zpravodaj Štěpánovska
Štěpánka Bézová*

Velikonoční oběť a její smysl

Kříž umístěný v ruinách kostela sv. Jana Křtitele ve Vysoké u Dolního Žandova; foto Ing. Roman Farion

Již 29 roků připravujeme s manželkou Lenkou snoubenecké páry na uzavření manželství před církví a před Bohem. Před pár lety k nám přišel pár, a když jsme se dostali k tématu oběti v manželství, nechtěl o slovu a smyslu oběti nic slyšet. Připadalo jim toto slovo nepřijatelné a do manželství nepatřící. Tehdy jsem ukázal v našem pokoji na kříž visící na stěně s poznámkou, že právě skrze oběť Ježíše Krista jsme byli vykoupeni z věčné záhuby, která nám hříšným lidem hrozila.

Je pravdou, že slovo oběť ze slovníku lidí postupně mizí. Jako by nemělo smysl, svou hodnotu. Ano, oběť není obchod, ale nezištné darování. Někdy je opravdu náročné se obětovat, a ještě potom sklidit nevědek. I to se stává. Když se podíváme do historie našeho národa, tak zjistíme, že bylo mnoho obětováno za naši svobodu, za zemi, ve které klidně žijeme, za demokratické principy. A když nahlédneme do našich rodin, tak poznáváme, kolik se pro nás obětovali naši rodiče a naše maminky, které nás přivedly v bolestech na svět. Opakem oběti je sobectví, které je netečné nebo si za všechno dá dobře zaplatit.

Křesťanství na základě biblické zvěsti věří, že člověk má dvě složky. Hmotnou, kterou nazýváme tělem, a nehmotnou, nazývanou duší. Tělo nám dávají naši rodiče a duši nám při početí vdechuje Bůh. Proto říkáme, že když někdo zemře, že *vypustil duši, že jeho duše šla k Pánu*. A je na tom mnoho pravdy. Tělo bez duše je totiž mrtvé.

A jaký je další osud duše? V Písmu svatém Nového Zákona se dočteme, že duše předstupuje před osobní Boží soud. A k tomu, aby se duše mohla radovat ze spásy na věčnosti, potřebovala oběť Božího Syna Ježíše Krista. To je tajemství Velikonoc. Proto je symbolem křesťanství kříž. Ten nám připomíná, že jsme byli vykoupeni Ježíšovou krví za velkou cenu. To je první a zásadní předpoklad naší spásy. Druhým předpokladem je vydařený život, naše úsilí o dobro a osobní dokonalost. Kdo ale svůj život neprožije dobře, bude nenávidět bližní, bude konat zlo a další špatnosti, nemusí po smrti vůbec

dojít věčné radosti ve společenství s Bohem. A tak se může i stát, že za někoho byla Ježíšova oběť na kříži marná k jeho věčné škodě.

Na Velikonoce se připravujeme 40denním postem. Pak prožíváme všechny pro nás důležité okamžiky z Ježíšova života a smrti na Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílou sobotu. Potom následuje doba velikonoční, která se uzavírá po 50 dnech slavností Sslání Ducha svatého.

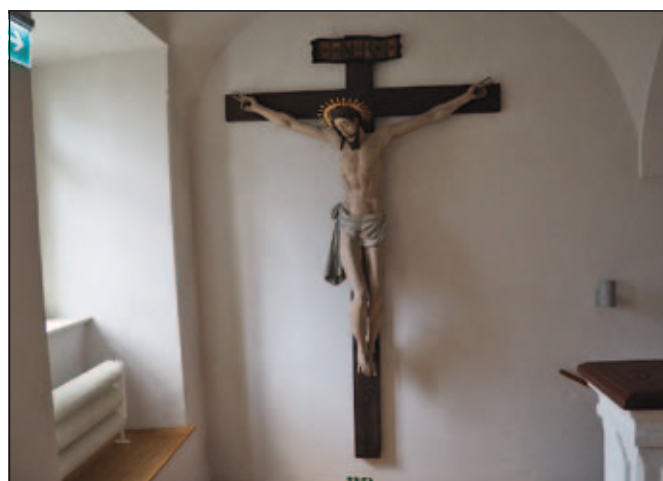
Ježíš o Velikonocích – třetí den – vstal z mrtvých, čímž dokázal, že smrt nemá nad ním svrchovanou moc. To se nestalo v nějakém utajení, protože se po svém vzkříšení zjevil ženám, apoštolům a učedníkům, kteří jej před tím viděli na kříži zemřít.

Přibližně před tisíci lety vznikl tento krásný zpěv, kterým dodnes oslavujeme Ježíšovu velikonoční oběť lásky:

*Velikonoční oběti
pospěšme chválu zapěti
Beránek ovce vykoupil,
když muka kříže podstoupil
Se smrtí život utkal se
v podivuhodném zápase
Pán žití učinil ten div
zemřel, a v slávě vládne živ
Řekni nám, řekni, Maria
cos tam u skály spatřila
Prázdný hrob, z něhož vstal můj Pán
a plátno, v němž byl omotán
Vstal Kristus, naše naděje,
a zve nás do Galileje
Žije náš Král, chceme žít s ním,
slitovným Králem vítězným.*

Přeji Vám, milí čtenáři, požehnané a radostné svátky velikonoční v naději, že Ježíšova oběť na kříži nebyla za nikoho z nás marná.

Ing. Roman Farion, trvalý jáhen

Starý kříž umístěný v nedávno rekonstruovaném klášteře františkánů ve Voticích; foto Ing. Roman Farion

Zásahy JPO Trhový Štěpánov od 1. 1. 2020 do 28. 3. 2020

10. 2. 2020 - odstranění stromu Trhový Štěpánov;
foto archiv JSDH TŠ

Dopravní nehoda na dálnici D1; foto archiv JSDH TŠ

11. 3. 2020 - odstranění stromu ve Střechově nad Sázavou;
foto archiv JSDH TŠ

23. 3. 2020 - požár kontejneru v Dalkovicích; foto archiv JSDH TŠ

Letošní rok zahájila jednotka zálohou na vlastní zbrojnici za HZS Zruč nad Sázavou. 10. února 2020 se přes naše území přehnala vichřice Sabine, která za sebou nechávala mnoho polámaných či vyvrácených stromů. Jednotka během vichřice vyjela ke 12 zásahům do okolí Trhového Štěpánova.

17. 1. 2020	2x záloha na vlastní zbrojnici	Trhový Štěpánov
10. 2. 2020	odstranění stromu	Kladruby
10. 2. 2020	odstranění stromu	Tehov
10. 2. 2020	odstranění stromu	Střechov nad Sázavou
10. 2. 2020	odstranění stromu	Rataje
10. 2. 2020	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
10. 2. 2020	odstranění stromu	Soutice
10. 2. 2020	odstranění stromu	Střechov nad Sázavou
10. 2. 2020	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
10. 2. 2020	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
11. 2. 2020	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
11. 2. 2020	odstranění stromu	Tehov
11. 2. 2020	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
18. 2. 2020	požár trávy	Nesměřice
23. 2. 2020	odstranění nebezpečných stavů	Rataje
23. 2. 2020	odstranění stromu	Kladruby
23. 2. 2020	odstranění stromu	Dalkovice
23. 2. 2020	odstranění stromu	Tehov
1. 3. 2020	dopravní nehoda	D1, 48. km
10. 3. 2020	záchrana zvířat	Trhový Štěpánov
11. 3. 2020	odstranění stromu	Střechov nad Sázavou
23. 3. 2020	požár kontejneru	Dalkovice

Vyproštění uvízlé srnky ve vrátech provozovny; foto Josef Korn

Vážení spoluobčané,

jako hasiči jsme tu pro Vás. V těchto nelehkých časech epidemie COVID-19, kdy máme vládou nařízenou karanténu, musíme držet při sobě. Někteří naši starší spoluobčané již naší pomoci využili, a i Vám ostatním rádi pomůžeme. Na pokyn vedení Města Trhový Štěpánov jsme rozvezli ochranné roušky či zajistili vyvezdnutí léků pro naše spoluobčany. Pravidelně dezinfikujeme veřejná místa (prostranství před Městským úřadem, zdravotním střediskem, obchodem, poštou, autobusové zastávky, vlakovou zastávku), a to nejen v Trhovém Štěpánově, ale i v okolních obcích.

Vojtěch Jeřábek

Dezinfekce autobusové zastávky v Dubějovicích a ve Střechově nad Sázkou; foto archiv JSDH TŠ

Členové JPO II se připravují k provedení dezinfekčních postřiků veřejných prostor; foto archiv JSDH TŠ

Dezinfekce náměstí v Trhovém Štěpánově; foto archiv JSDH TŠ

Poděkování vedení města JPO II

V neděli 8.3.2020 byla naše výjezdová jednotka pozvána panem starostou Josefem Kornem na Městský úřad. Zde nám připomněl, jak důležitou a záslužnou práci při ochraně zdraví občanů a majetku vykonáváme. Velitel jednotky Lubomír Pazour st. převzal pamětní plaketu a všichni členové jednotky obdrželi pamětní medaile. Rovněž paní místostarostka Štěpánka Bézová nám poděkovala za naši činnost, kterou ve svém volném čase a bez nároků na odměnu pro občany zajišťujeme.

Vojtěch Jeřábek

Slavnostní poděkování naší výjezdové jednotce; foto Tereza Jeřábková

Starosta Josef Korn předává veliteli jednotky Lubomíru Pozourově pamětní plaketu; foto Tereza Jeřábková

Členové JPO II před požární technikou; foto Josef Korn

Nebezpečí lesních drátěných oplocenek pro zvěř

Zaklíněné zvíře parožím v pletivu oplocenky; foto Josef Korn

Z tohoto svazku drátů by zvíře nemělo samo šanci na vyproštění; foto Josef Korn

Vystříhání daňky z pletiva; foto Josef Korn

Při prohlídce lesních porostů města jsme narazili na uvězněného daňka skvrnitého v pletivu z lesní oplocenky. Vyčerpané zvíře z posledních sil bojovalo o záchranu holého života. Přivolaní zaměstnanci města zvíře vystříhali a pustili. Daněk se bude opět prohánět v údolích u Štěpánovského potoka.

Apeluji na majitele lesů, kteří tímto pletivem plotí svoje porosty, DBEJTE, aby byla po odrostu paseky pletiva řádně odstraněna, aby bylo co nejméně případů tímto

Kamarádké rozloučení před vypuštěním na svobodu. „Za hory, za doly, mé zlaté parohy...“; foto Josef Korn

způsobem utrýzněné zvěře. Ne každý bude mít štěstí jako tento náš daněk.

Josef Korn, starosta města

Bohumír Křečan

Letos 11. dubna uplyne 85 let od úmrtí Bohumíra Křečana, bývalého řídícího učitele a druhého starosty Sboru dobrovolných hasičů v Trhovém Štěpánově. Jedná se o zajímavou osobnost, která věnovala značnou část svého života práci pro druhé, pro tzv. „obecné blaho“. Tento pojem je dnes do značné míry zprofanován, a to díky mnoha kauzám z doby minulé i nedávné, kdy si mnozí veřejní činitelé udělali z veřejných rozpočtů penězovody pro svá soukromá „čapí“ hnízda a „mysleli to upřímně“. Bohumír Křečan byl však osobností váženou a na každém místě svého působení vždy zanechávající hlubokou pozitivní stopu. Byl literárně činný, napsal historické povídky i mnoho odborných článků, týkající se hasičské problematiky.

Narodil se 8. listopadu 1861 v Příbrami v č.p. 323 v rodině učitele na dívčí škole Jakuba Křečana. Pokřtěn byl 10. listopadu v tamním kostele kaplanem Václavem Prajzlerem. Z matriky se dále dozvídáme, že jeho dědeček Josef byl kožešník a pocházel z Pacova. Bohumír studoval na příbramském reálném gymnáziu. Po přestěhování rodiny do Prahy (což dosvědčuje pražská policejní přihláška z 15.9.1874) žili Křečanovi v tehdy ještě samostatné obci Smíchov, v č.p. 406, kde roku 1876 jeho otec umírá. Bohumírovi bylo 12 let a jeho matka Eleonora, která pocházela ze Smíchova, se znovu provdala za o téměř dvanáct let mladšího smíchovského učitele Franze Schmidingera. Za svých pražských studií se Bohumír v roce 1878 zúčastnil hašení staroměstských mosteckých mlýnů, což byla pro jeho další směřování klíčová událost. Maturoval s vyznamenáním v Praze v roce 1880 a téhož roku se stává učitelem na Obecné škole v Kolodějích u Prahy. Od roku 1882 působí v Maršovicích u Benešova, kde se stává členem obecního zastupitelstva. Na jeho popud je v této obci v roce 1883 založen Sbor dobrovolných hasičů a Čtenářsko-ochotnický spolek „Kolár“. 15. listopadu 1883 se v Národních listech objevuje toto kuriózní oznámení: „Živého motýla zvaného „paví oko“ chytil předevcírem učitel pan Bohumír Křečan v Maršovicích u Neveklova a zaslal jej naší redakci. V polovici měsíce listopadu jest to zajisté vzácný úkaz přírodní“. 22. května 1884 je pak v týdeníku „Beseda učitelská“ č. 22 otištěna informace, že získal vysvědčení pro učení na Měšťanské škole. Čtyři dny po tomto oznámení se v Maršovicích žení s Antonií Marešovou, dcerou řeznického mistra z č.p. 59. Je mu v té době 23 let a novo-

manželé žijí v domě, odkud pocházela nevěsta. Zde se jim 20. srpna 1884 narodil první syn Stanislav, který však v necelých dvou měsících věku umírá. 2. listopadu 1884 byla v Maršovicích vysvěcena nově postavená Měšťanská škola, do které Bohumír nastoupil o dva dny později jako učitel. Týden poté, 8. listopadu, se mu narodil druhý syn Bohumír. Zajímavostí je a pozornému čtenáři neujde, že se tak stalo ve stejný den a měsíc jako byl narozený on sám. Po smrti řídícího učitele Hatláka je Křečan jmenován prozatímním správcem školy v Maršovicích. Roku 1888 se mu narodil další syn Jaromír, pozdější významný lékař a stomatolog. Nikoho již nepřekvapí, že se tak stalo opět 8. listopadu (!). Syn František, narozený 16. září 1890 v necelých 3 měsících věku umírá. Posledním Bohumírovým dítětem byl 16. července 1895 mrtvě narozený syn neuvedeného jména. Jak je psáno v kronice Maršovic: „S osobnostmi nového faráře Aloise Karase, učitele Křečana a nově potvrzeného definitivního řídícího učitele školy Antonína Suka, je v obci na přelomu století spjata téměř vše.“ Stále intenzivněji se Křečan věnuje činnosti v SDH Maršovice, jeho působení

— Živého motýla zvaného „paví oko“ chytil předevcírem učitel pan Bohumír Křečan v Maršovicích u Neveklova a zaslal jej naší redakci. V polovici měsíce listopadu jest to zajisté vzácný úkaz přírodní.

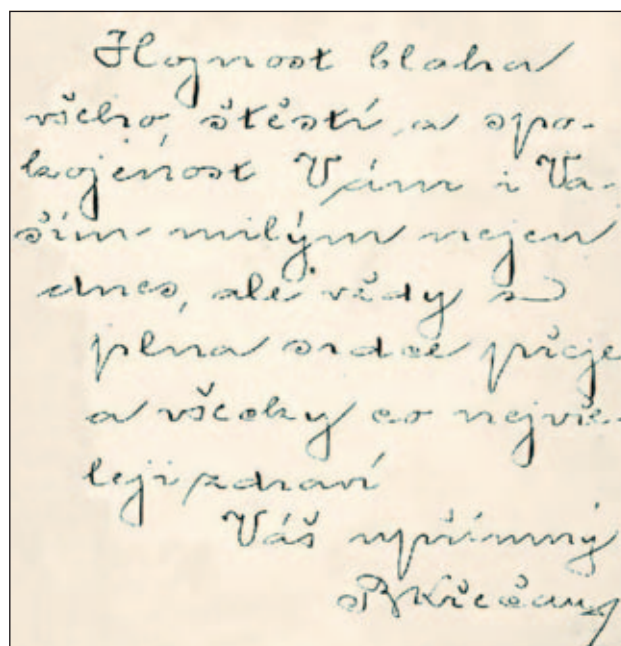

však začíná přesahovat hranice této obce. 16. srpna 1902 můžeme v časopisu Otavan č. 34, roč. XXIV, nalézt zmínku o tom, že byl přisedícím ve výboru Zemské hasičské jednoty. Tato organizace pořádala „Krajinské vzdělávací školy hasičské“ a v termínu 24. – 30. srpna 1905 mu byla v Táboře svěřena správa této hasičské školy. Od 1. března 1906 působil Bohumír Křečan jako nový zemský dozorce nad všemi hasičskými sbory v zemi. To samé datum je spojeno s jeho odchodem z Maršovic a nástupem do funkce řídícího učitele a člena SDH v Trhově Štěpánově, jehož byl v roce 1907 zvolen starostou. Cituji ze štěpánovské kroniky: „Za jeho moudrého vedení se sbor zdokonaluje ve výcviku a umění zacházet se stříkačkou i jiným materiálem.“

V roce 1909 pověřuje Zemská hasičská jednota Bohumíra Křečana vedením přehlídek bezpečnostních zařízení hasičských sborů. V roce 1910 je na župním sjezdu v Domašíně zvolen členem župního výboru a jako jeho zástupce vyslán na III. Sjezd Slovanského hasičstva pořádaného v Lublani. Následujícího roku 1911 je opět správcem Krajinské teoreticko-praktické školy hasičské, tentokrát pořádané v Jindřichově Hradci. Z dobového tisku se můžeme dozvědět o názvech jeho mnoha přednášek na této akci: „Stříkačka, její rozbor, nahodilé vady a čištění“, „Z hasičského strojnictví“, „Cvičení stříkačnická“, „Poměry pozemní, vodní a stavební ve službě ochranné a hasičské“, „Měření a zkoušení stříkaček, savic a hadic“, „Opatření bezpečnostní, zřizování a zkoušení bleskosvodů“, „Nauka o signálech“, „O veřejném vystupování dobrovolných sborů hasičských“.

8. března 1917 se Křečan zapsal do srdcí občanů Trhového Štěpánova, kdy zasáhl proti rekvírování zvonů rakouskou armádou. Díky jeho intervenci v Praze se mu podařilo před vojáky zachránit historický zvon z roku 1552. Cituji opět ze štěpánovské kroniky: „Předseda B. Křečan řekl dost, počkat. Dojel na patřičná místa do Prahy, a když přijel, vojáci tento zvon zavěsili zpět, a tak dodnes jeho přičiněním máme tuto skvělou památku na věži našeho chrámu“.

Po válce v roce 1918 zakoupil od podnikatele Benonihovo v Dobřichovicích nárožní dům č.p. 16 (rohový dům dnešních ulic Palackého a 5. května). V té době je již Bohumír psán jako řídící učitel ve výslužbě. Následujícího roku 1919 se zúčastnil audience u prvního československého prezidenta Masaryka a některých ministrů. 9. června 1919 byl na první poválečné valné hromadě Zemské hasičské jednoty zvolen prvním náměstkem přejmenované České zemské hasičské jednoty. Jednalo se o organizaci, která měla v té době více jak 118 000 čle-

nů. V Trhovém Štěpánově bydlí až do roku 1921, kdy odchází definitivně do výslužby a stěhuje se do svého domu v Dobřichovicích. Ve svém novém působišti je činný v organizaci Sokol a v letech 1924 – 1927 je každoročně zvolen do funkce starosty této organizace. V roce 1926 mu bylo v Trhovém Štěpánově uděleno čestné členství v SDH. Téhož roku se stává předsedou stavebního výboru při výstavbě nového hasičského domu na pražských Vinohradech. V časopisu JAS č. 28, ročník 1928, byla uveřejněna jeho fotografie, která napovídá, že se jednalo skutečně o charizmatickou osobnost. Působil tehdy jako první náměstek starosty České zemské hasičské jednoty. V roce 1931 se ještě zúčastnil oslav výročí založení SDH v Radčicích, v roce 1933 oslav 50 let od založení SDH v Maršovicích a téhož roku 50 let oslav od založení SDH v Trhovém Štěpánově. 11. dubna 1935 Bohumír Křečan zemřel a 15. dubna měl slavný pohřeb za velké účasti čle-

nů různých SDH na Olšanských hřbitovech do hrobu č. VI-3-183.

V roce 2019 jsem tento hrob navštívil a od hřbitovní správy Olšanských hřbitovů se dozvěděl, že hrozí jeho zánik. Nedohledali se totiž žádní potomci samotného Bohumíra Křečana, ani jeho syna Jaromíra, kteří by se o hrob starali. Díky zájmu štěpánovského starosty pana Josefa Korna a starosty Maršovic pana Mgr. Bohumila Ježka je hrob, ve kterém Bohumír Křečan odpočívá, zařazen mezi významné hroby do projektu tzv. „adopcí“. Díky přičinění obou zmíněných starostů tak místo posledního odpočinku Bohumíra Křečana, významného občana Maršovic a Trhového Štěpánova, nezanikne. Jeho osobnost tak může být připomínána našim potomkům jako svědectví, že život a práce věnované pro obecné blaho mají svůj smysl a stálý význam.

Jan Holík, Praha 4

V letošním roce si připomeneme výročí 75 let od ukončení druhé světové války v Evropě

V bitvě u Stalingradu zahynulo 500 000 rudoarmějců

Nahlédněme do pamětní knihy města a připomeňme si, jak tyto okamžiky prožívali obyvatelé našeho města.

Dne 1. března 1945 byl Štěpánov oblažen příjezdem tzv. „národních hostí“. Byli to uprchlíci z různých německých zemí, kteří prchali před postupující ruskou a americkou armádou, ponejvíce ze Slezska, od Lehnice, ale také z východního Pruska i od Essenu. Ba byly mezi nimi i tři Estonky z Narvy, které se bály Rusů, protože byly spolčeny s německými vojáky, jedna měla nemanželské dítě, a prchaly s Němci, kteří je rádi neměli, až k nám. Najednou poslal okresní úřad papírové slamníky, nařídil naplnit je slámou a upravit místnosti na byty. Do měšťanské školy bylo umístěno 74 lidí, v hotelu u nádraží 51 lidí. Uprchlíci zabrali kromě ředitelny, kabinetu a jedné třídy v přízemí celou školu. V noci před jejich příchodem nařizoval Okresní úřad v Benešově telefontic-

ky, aby uprchlíci byli co nejlépe přijati, ubytováni a hoštěni. Ještě v noci se museli nacpávat slamníky, připravovat třídy, kuchyni atd. Učitelky musely uprchlíkům vařit. Přivandrovaly celé rodiny, povětšinou ženy, děti a starci, muži byli na frontě. Neukázněné děti ničily nač přišly. Rozbily okna, poškodily stěny, ulámaly kliky, takže se pak po jejich odchodu muselo všechno důkladně opravovat. Hned první večer po příjezdu Němců přijela do školy německá inspekce a dotazovala se, jak byli uprchlíci přijati starostou a ředitelem. A pak následovala inspekce za inspekci. Hejtmanův zástupce Strassel nařizoval, co se má pro hosty udělat. Pořádkat koupelnu, rozhlas, prádelnu, pohodlí. Žili jsme v strachu, nebudou-li si uprchlíci na nás stěžovat. Pak by to znamenalo zatčení a kruté tresty. Mezi uprchlíky vypukla spála a jiné nemoci, takže několik dětí muselo být odvezeno do benešovské ne-

mocnice. Spála se pak rozšířila ze školy i do mnohých našich rodin. V restauraci zemřely dvě německé osoby a jsou pochovány na zdejší hřbitově. Mezitím docházely z ciziny radostné zprávy o vítězném postupu spojeneckých armád, zvláště ruské, která vnikla na Slovensko, do Maďarska a konečně i na Moravu. V kraji začali pracovat partyzáni. Jednoho dne jsme viděli na hladině Sázkavy u Zruče úžasné množství nafty. To odvážlivci vypustili vzácnou tekutinu z nádrží u Světlé. Dělníci, odvezení do rajchu na práci, prchali domů. Naši četníci o nich věděli, ale vždycky „zjistili“, že trestanec je pryč, že se vrátil do rajchu a není možno ho dopadnout. Snadno ho nedopadli, když mu předem dali pokyn, kdy přijdou, aby se ztratil. Německé úřady nestačily již udržet pořádek. Potajmu tvořily se národní výbory, žel, mnohé byly prozrazeny a členové popraveni. Tak přišla památná sobota 5. května 1945. Chvilé, na které se do smrti nezapomene. Pražský rozhlas odhlásil výzvu: „Čeští dělníci, policie a vojáci, dostavte se do českého rozhlasu, kde jsou střeleni čeští lidé“. Výzva se opakovala po čtvrt hodiny. Na štěpánovském náměstí se srotily houfy lidí. Objevily se československé prapory, strhávaly se německé nápisy. Všude jásot a křik. Svoboda! Jak vzácné slovo! Na náměstí se objevila „Todtova organizace“ – německá auta byla zastavena, z vozu vzato 8 pušek. Dav se valil ke škole. Hrozilo nebezpečí, že nastane vraždění uprchlíků. Podařilo se nám lidi zastavit. Sňali jsme čapky, začali zpívat československé hymny, které se již kolik let neozvaly veřejně v našem městě. Mnozí lidé plakali dojetím. Dav se poněkud uklidnil, přes to však někteří odvážlivci vnikli do školy a začali vyhazovat na ulici obrazy a ničit národní majetek. Ve škole našli několik německých vojáků, kteří tam ukrývali pušky. Byli svázáni, ale na rozkaz starosty Josefa Tomaidesa a četníků propuštěni. Dav vytlačen ze školy, ke které postavena česká stráž s puškami. Mezi tím byla vyzdvížena u Vobeckých busta prezidenta Beneše. Na náměstí křik a jásot: „Ať žije náš prezident, sláva Československé republice“. Křik, jásot, zpěv a nadšení bez konce. Postavili jsme bustu do okna v hostinci u Tomaidesů č. 115 a ozdobili ji československou vlajkou. Lid jásal, sbíhal se znovu k bustě a zpíval vlastenecké písně. Do stanice přijel vlak, byl ověn-

čen, ČMD přepsáno na ČSD. Přišla zpráva, že se úřaduje česky. Do náhlé radosti však padl hořký plyněk zklamání. Po celou noc ze soboty na neděli téměř nikdo nespál. Lidé seděli u amplionů a chvěli se strachem. Z Prahy se stále ozývalo zoufalé volání o pomoc. Mnozí jeli Praze na pomoc. Zdali dojedou včas? V neděli večer došla práva, že vlašimští odzbrojili částečně německou posádku na Kostelíku. Hocke, ředitel vlašimské kapslovny, však podvedl české lidi. Kostelík svěřen štěpánovskému mužstvu, jež se mezi tím organizovalo v povstaleckou četou. S 8 vojenskými puškami a s několika loveckými a pistolemi se šlo na Kostelík. Četu vedl poručík Rudolf Báča, s ním 22 mužů a 3 četníci. Mezitím zástupce esesmanů, ředitel Hocke, odvezl většinu zbraní do muniční továrny, kterou obsadili esesmani. Naši získali 60 pušek, 3 kulomety a 1 automatickou pušku. V noci se zmocnili dalších pušek a automatických zbraní. Jimi posílen byl i odboj ve Vlašimi, zbývající zbraně poslány partyzánům do Štěpánova. Bylo to ze soboty na neděli, v noci za prudkého deště.

Neděle 6. května. Připravován útok na kapslovnu (muniční továrnu) a navázáno spojení s vlašimskými partyzány. Přišla zpráva, že u Psář jsou v lese dva pancéře. Bylo vyjednáváno s německou posádkou, která se nakonec vzdala a pomohla je odvézt partyzánské skupině štěpánovské na Javornickou hůru. Z Prahy se stále ozývá volání o pomoc o vyslání hloubkových letů, které by bombardovaly německé svazy. Přišla zpráva, že se Vlasovci (zběhlí Rusové, němečtí pomocníci) blíží Praze na pomoc. Velký boj vzplanul v Praze na barikádách, často s nedostatečnou výzbrojí. Domy hoří... Všude je veliké rozčilení a obava, jak to všechno dopadne. Lidé běží do lesů, kácí stromy, dělají na silnicích záseky, aby zastavili Němce. U záseků stojí stráž. Ráno odzbrojil štábní strážmistr Ptáček s několika civilisty Tehov.

Pondělí 7. května. Stále hlásí rozhlas zprávy o divokých bojích v Praze. Esesmani přijeli z Vlašimi na Kostelík. Naši partyzáni byli nuceni ustoupit před přesilou z Kostelíka na Balkovku, jiní se odebrali na Javornickou hůru do lesů, kde zůstali do úterý večera ve spojení se zručskými partyzány. Po státní silnici se valí již německé ustupující vojsko a ohrožuje celý kraj. V Čechti-

Setkání sovětských a amerických vojáků na Labi v dubnu 1945; foto www.wikipedia.org

Rudoarmějci oslavují vítězství v ulicích Berlína v květnu 1945; foto www.wikipedia.org

cích vraždili obyvatelstvo. Nedaleko hlavní silnice zastřeleni bratři Nedělové ze Zdislavic (jeden z nich učitel). Postřelen i Vondráček z Vlašimi.

Úterý 8. května. Partyzáni z Hůry staženi před ustupující armádou k ochraně Štěpánova. O 9. hodině večer předal německý šéflékař MUDr. Moser štěpánovským sanatorium, přebírá vrchní strážmistr Zítek a Josef Voříšek. Večer se objevují i ve Štěpánově první ustupující německé oddíly. Četnický strážmistr Fulín telefonuje z Vlašimi, že na Kostelík táhne 60 partyzánů, aby štěpánovští počkali. Zatím byl však již Kostelík přebrán od Němců. Ve Vlašimi projíždějí esesmani v ozbrojených autech ulicemi, budí hrůzu mezi obyvatelstvem. V úterý večer svolal starosta Josef Tomaides na ustavující schůzi revoluční národní výbor. Jednání bylo velmi bouřlivé.

Středa 9. května. Došla zpráva, že válka je skončena. Naše strážé pilně hlídají na všech stranách. Němečtí esesmani prchají do lesů. Přes Štěpánov se valí nepřehledné řady německých ustupujících vojsk. Nejdříve auta, tanky, pak vozy, jízda, pěchota. Všichni ještě ozbrojeni. Na náměstí táboří plno vojáků a uprchlíků. Někteří spali na zemi, ženy i děti. Do toho vozy selské, panské, kočáry, auta, děla, tanky, koně, hrozná podívaná. Jak prý je daleko Vltava, aby mohli k Američanům. Už nedojeli. Rusové se blíží, táhnou po státní silnici k Vlašimi. Němci mají hrozný strach před nimi. Mnozí odbočují, míří k Dalkovicům, ke Kácovu, aby se vyhnuli Rusům. Pojednou se ozývá střelba u Zdislavic. Kulometry, děla. Všecko trne hrůzou. Granáty padají až k Pasece. Díváme se ke Chlumu, silnice plná německého vojska. Zděšení. Němci prchají přes pole do lesů a zpátky do Štěpánova. Zmatek se zvyšuje, panika roste. Mají se čeho bát! Kolik zvěstev se napáchali v Rusku, v Polsku, jinde. I u nás – nezapomeneme Lidice a Ležáky, vybité a vypálené Němci. Do toho ruchu přišla výzva. Je nutno vztyčit na Kostelíku československou vlajku. Tam již hlídají naše strážé. Na Kostelík k významné slavnosti jede starosta Josef Tomaides, ředitel Karel Kolman a další jako zástupci národního výboru. Silnice je plná ustupujících Němců, ale nechávají nás projet v autech označených československými praporky.

Těžko se projíždí. Naše strážé stojí u silnice, všichni dobře ozbrojeni. Zastavujeme na prostranství u hlavní budovy sanatoria. Všude naše hlídky. Ranění němečtí vojáci vyhlížejí zvědavě a snad i se strachem z oken. Je jich tam asi 1 300. Děláme hrdiny, ale šeptáme si: „Kolik je nás proti tomu množství?“ Stačilo by, kdyby z oken zahájili na nás palbu a ani jeden se nevrátíme k rodinám. A nedaleko se valí po silnici zástupy ustupujících Němců – se zbraněmi. Na Němce padl zřejmě strach, báli se patrně více než my. Dívali se, mlčeli. Naši lidé vykopali jámu, postavili stožár, připravili československou vlajku. Ozývá se hudba – národní hymny – Kde domov můj... Nad Tatrou sa blýská... Vlajka se vzdouvá, vlaje ve větru. Jeli jsme domů, s pocitem vítězné radosti. Proti nám se valily stále zástupy Němců, ale daly pokoj.

Čtvrtek 10. května. V Javornické hůře se skrývala četa partyzánů, mezi nimi javorničtí mladíci. Byli překvapeni esesmany, kteří prchali po státní silnici k Vlašimi. Kužel a Zabloudil byli chyceni, zbiti, ale propuštěni, když u nich nebyly nalezeny zbraně. Zato František Semrád, 21letý strojník, vyučený u Františka Tomaidesa, byl chycen a třikrát postřelen. Těžce zraněného odvezli naši lidé na Kostelík, kde však zranění podlehl 13. května. Pohřeb se konal 16. května.

Pátek 11. května. Před pátou hodinou ranní opouštějí uprchlíci naši školu a hotel. Berou s sebou jen ranečky. Všechno tu nechávají. Odcházejí s nářkem, aby se již nikdy nevrátili. Mísí se mezi ustupující německou armádu, prosí, aby je vzali na vozy, ale nenacházejí ani u svých rodáků pochopení. Mnozí vojáci se na ně hrubě osopují a odhánějí je. A tak prchají pěšky. Zůstal tu jen stařec se ženou. Ležel ve škole na slavníku a umíral. Pronášel

nesouvislá slova, vedle něho stará jeho žena, opuštění, zapomenuti. Starosta dal umírajícího odvézt na Kostelík, žena šla za vozem. Co se s nimi stalo, nebylo lze zjistit. Na nádraží se odehrávaly hrozná scény. Uprchlíci a mnozí Němci z vlašimské továrny se drali do vlaku, aby ujeli před tresty, ale byli z vlaku vysazováni a odváděni. Ve Vlašimi bylo již ruské vojsko. O 10. hodině se objevili první Rusové ve Štěpánově. Přijeli na dvou autech. Důstojníci zastavili, brali děti do aut a vozili

Ivan Štěpanovič Koněv při osvobození Prahy v květnu 1945; foto www.wikipedia.org

Georgij Žukov, který velel v bitvách před Moskvou, u Stalingradu, u Kurska, nebo o Berlín; foto www.wikipedia.org

Sovětské velitelé Žukov, Sokolovskij a Rokossovskij s britským velitelem Montgomerym v Berlíně 12. července 1945;
foto www.wikipedia.org

po městě, ba až na Kostelík a zpátky. Němců ubývalo, zato ruská armáda projížděla nepřetržitě Štěpánovem. Zastavovali, obhlíželi se po městě, podávali ruce. Na domech vlály československé a rudé prapory.

Sobota 12. května. Ruské vojsko projíždí ustavičně městem. Měšťané uklízejí ulice, aby se u nás rudoarmějcům líbilo. Do měšťanské školy se přistěhoval štáb.

Neděle 13. května. Stále přejíždějí přes město skupiny ruského vojska. Štáb zajistil byty po domech. Někde mají 20 až 40 vojáků, obecná škola ve dvoře zabrána pro poštu a skladiště. Na obecním úřadě je plno práce. Národní výbor musí být stále pohromadě. Je třeba obstarat maso, mouku, vejce, slepice, potahy, lidi ku pohřbívání posílých koní, na pasení stád dobytka, jež vojáci ženou s sebou, na svážení zbraní, jichž je všude okolo silnice plno, na uklízení nábojů, které se válejí v obilí. Je nebezpečí, že přijde někdo o život. Za starostovým domem je skladiště zbraní, aut, na zahradě plno dobytka a koní. Naši strážci zajali v lesích 1 200 německých vojáků. Odzbrojili je a hnali dále k Zdislavicím – postrkem. Tam je předají národnímu výboru. Každá obec se hledí zbavit jich co nejdříve. Stejně je zajetí nemine.

Pondělí 14. května. Odjelo mnoho ruských vojáků. Starostovo skladiště se upravuje pro vojsko, které tu chce mít sklad. Ještě se trousí němečtí vojáci, zajatci, chycení v lesích. Od Vlašimi se vracejí němečtí uprchlíci v hroz-

ném stavu. Někteří na vozech, jež táhnou vyhublé kobyly, jiní s ranci na zádech, pěšky, bosí, hladoví, hubení, vyjevení. Jsou jich plné silnice. Chtěli by zpátky do Horního Slezska. Přišla smutná zpráva o smrti zdejšího občana Kodeta, který odjel před revolucí do Prahy. Bojoval na barikádách a padl. Podobně zahynul na barikádách v Praze Emanuel Všecký, ředitel knihtiskárny, příbuzný rodiny Chvojky, stavitele.

Úterý 15. května. Naši lidé sebrali okolo města zbraně a uložili je u Tomaidesů a na četnické stanici. Třaskaviny a náboje ukládají v boudě u cvičiště za městem z obavy před možným vybuchnutím v případě požáru. Ještě přicházejí zástupy německých vojáků. Jsou odzbrojováni a eskortováni do Zdislavic odkud je ženou dále. A zase táhnou zpátky němečtí uprchlíci, směřují na Soutice a Dubějovice v hrozném stavu. Proklínají Hitlera.

Středa 16. května. Koná se pohřeb padlého Františka Semráda z Javorníka. Na Kostelík posláno 10 členů stráže. Vojsku dodáno toho dne 53 slepic, 1000 vajec, 20 litrů mléka. Před tím již několik kusů dobytka aj. Ženy pomáhají drhnout školní místnosti, dívky musí škrábat brambory. Na národním výboru je jako v kole. Jeden důstojník chodí za druhým. Každý něco potřebuje.

Čtvrtek 17. května. Pošlo několik koní. Je nutno je zakopat. Nová shánka po dělnících, aby pomáhali vojsku. Okolo města jsou umístěny baterie. V dalkovickém lese

je plno vojska, které se tam zařizuje po domácku. Vojáci chodí do města, chovají se přátelsky. Dělají se známosti, každý se učí rusky, i děti dovedou zdrávitovat.

Pátek 18. května. Opět se sbírá okolo silnic válečný materiál. Naše hlídky ženou znovu transport zajatých Němců. Němci se skrývají po lesích, mají hlad, přepadávají samoty, kradou, ohrožují obyvatelstvo. Plukovník Garkun prozradil, že v Pasece byli zastřeleni a zahrabáni čtyři Němci, kteří zastřelili před tím ruského kapitána. Proto je každý ostražitý, do lesa nejde. Vojsko však čistí lesy od Němců. Po státní silnici ženou Rusové nepřehledný zástup zajatců. Půjdou pryč do Ruska, aby postavili to, co pobořili. Město se začíná uklidňovat. Doposud nikdo nešel na pole. Je nutno sázet brambory a obstarávat jiné práce. Uplynul týden v klidu. 26. května večer se vrátil domů z koncentračního tábora Ladislav Voříšek. Vítili jsme ho vřele. Vypráví zajímavé historky z koncentráku. Hrozné věci!

Neděle 27. května. Koná se veřejné shromáždění pořádané na počest 61. narozenin prezidenta Dr. E. Beneše a na oslavu vítězné Rudé armády. Sešlo se mnoho lidí. Program byl pestrý. 27. května byli odváženi těžce nemocní Němci z Kostelíka na dráhu do Vlašimi. Následujícího dne táhnou pěšky ostatní, s nimi lékaři a ošetřovatel-

ky přes Štěpánov. Popletli si cestu, přišli na dubějovickou silnici, vrátili se. Průvod, doprovázený ruskými vojáky se obrací k Chlumu a zanedlouho mizí. Tak. Poslední zbytek Němců je pryč.

29. května se stěhuje štáb do Vlašimi. Obě školy jsou volné. Večer přišlo asi 40 ruských partyzánů, ale nebyli nikterak přívětiví. I Rumuni prošli městem.

30. května navečer přitáhlo od Vlašimi mnoho německých uprchlíků na vozech i pěšky. Prý se stěhují zpět do Slezska. Tábořili u hřbitovné zdi. V noci se dalo do deště. Uchýlili se do márnice.

31. května táhnou noví uprchlíci přes město, aby se jich obec zbavila, odvezla jim děti do Soutic. V okrese je prý 70. 000 Rusů. Velké dodávky dobytka, vepřů, vajec, slepic. V následujících dnech Rusové odjíždějí. Vlaky několik dní nejezdí, všechno stojí. Ve Vlašimi a v Benešově je trať ucpána dlouhými vlaky. Ruští důstojníci sami řídí dopravu na drahách. Do měšťanské školy se nastěhovali noví vojáci, ale nebyli tu dlouho.

V neděli 3. června se konala volba nového národního výboru, kterou řídil předseda volební komise Antonín Tomaides č. 115. K volbě (do záložny) se dostavilo 840 voličů. Z odevzdaných volebních lístků bylo 816 platných po 18 jménech a 24 neúplných. Ustavující schůze se

Hřbitov rudoarmějců padlých při osvobozování Prahy v květnu 1945; foto www.wikipedia.org

konala 4. června. Předsedou národního výboru znovu zvolen Josef Tomaides, bývalý starosta. 4. června se začíná ve škole opět vyučovat. Zatím střídavě v obecné škole ve dvoře. 9. června odešli vojáci z měšťanské školy. Žákyně budovu vydrhly a vyučuje se opět od 19. července.

Dočkali jsme se po sedmi letech velikého utrpení svobody, přestali jsme býti otroky a můžeme opět rozhodovat sami o osudech národa. Nyní jde jen o to, abychom se měli rádi a dovedli si svobodu udržet. (Zapsal Karel Kolman, kronikář města.)

*Miroslava Veselá,
kronikářka města Trhový Štěpánov*

Růžový tank IS-2, který byl dříve památníkem, nyní umístěný ve vojenském muzeu v Lešanech; foto www.wikipedia.org

Václav Vlček ze Střechova nad Sázavou

Václav Vlček ze Střechova nad Sázavou

Narozen 1. září 1839 ve Střechově nad Sázavou.

Pan Václav Vlček byl český spisovatel, novinář, dramatik a básník. Narodil se ve Střechově nad Sázavou v rodině sedláka jako nejmladší z osmi dětí. Zde také prožil své dětství. Navštěvoval školu v Kácově a učil se velmi dobře.

Do školy chodily děti pěšky a přes řeku Sázavu se nechávali převézt. Jeho otec si myslel, že bude sedlákem a že převezme statek po něm. Václav Vlček náruživě četl knihy, které si půjčoval od pana pátera. Na jeho přímělu šel studovat do Prahy na akademické gymnázium, vystudoval také filozofickou fakultu. Působil jako středoškolský profesor v Praze a Českých Budějovicích.

Vlčkovým hlavním zájmem byla literatura, psal romány, povídky a divadelní hry. Roku 1871 začal vydávat literární časopis Osvěta, který řídil a do kterého přispíval. Redaktorem Osvěty zůstal Vlček do konce života.

Zemřel ve své vile „Osvěta“ na Královských Vinohradech 17. srpna 1908 a pohřben je na Vinohradském hřbitově v Praze.

Pamětní deska je umístěna na jeho rodném domě čp. 2 ve Střechově.

Jana Zemanová

Dalkovická šlechta ve 14. a 15. století

Prvním a nejstarším držitelem Dalkovic byl **Ješek z Dalkovic** r. 1354. Dalším držitelem Dalkovic byl **Sezema z Dalkovic** r. 1391 až 1400.

15. století a období Jana Husa

Bolech z Dalkovic (Bolech de Dalcowicz), **Jan z Dalkovic** (Johannes de Dalcowicz)

U těchto dvou jmen vladkyň se zastavím.

Každý ví, kdo byl **Mistr Jan Hus** a co se 6. července 1415 stalo. Asi si říkáte, proč tahám do Dalkovic Mistra Jana Husa.

6. července 1415 vzplála v Kostnici hranice, na které skončil svůj pozemský život český kněz a reformátor Mistr Jan Hus. Ale smrtí jeho vliv na český národ (i evrop-

ské dějiny) nekončí - spíše naopak. Brzy po Husově upálení - 2. září 1415 - sepsali čeští a moravští šlechtici stížný list kostnickému koncilu. Teď se dostaneme k tomu, proč tohle období je pro Dalkovice významné. **Bolech a Jan z Dalkovic** se připojují ke Stížnému listu a dávají tam svoje pečete.

Bolech de Dalcowicz psal se po Dalkovicích u Štěpánova v bývalém Kouřimsku a patří do rodu pánů z Cimburka. Na pečetích Bolech štít s toužou figurou. Jsou to 2 pávy kytky s držadly křížem položené, jejichž desky jsou okrášleny 2 řadami cimbuří Cimburkův. Nápis začíná přesně u pravého vrcholu štítu a jest: BOLEKH DE DALCOWICZ.

Johannes de Dalcowicz měl v Dalkovicích u Štěpánova dva dvory poplužné. Pečeť Janova jest hrubá, neumělé práce, ale dá se určitě rozeznati. Na štít rozpoltný (na dél poloviční) jako měli Sobkové z Jezera.

Markvart z Dalkovic
Pelhřim Čapek z Dalkovic – měl syna Mikuláše Čapka.

Beneš Čapek z Dalkovic (1494) měl na štítě muže na loďce veslujícího. Týmž erb udělil král Ferdinand (4. 5. 1556) Tomáši, komorníkovi, a Janovi Veisovi, aby se psali z Dalkovic, totiž štít modrý, v němž lodička a na ní osoba mužská s červenou bradou k pravé straně obrácená a v župici oblečená, mající veslo zlaté barvy v ruce a klobouček špičatý černý, kterémuž kalpak říkají, točenici a příkr. zl. a m. tři péra pštrosová bílá vzhůru stojící.

*Jan Kučera – kronikář obce
a SDH Dalkovice*

*Erb rodu z Dalkovic – kresba Milana
Myslivečka z knihy Velký erbovník
svazek 1*

Stížný list české a moravské šlechty kostnickému koncilu proti upálení mistra Jana Husa

Jde o dopis, datovaný 2. září 1415, kterým víc než čtyři stovky českých a moravských šlechticů protestují proti odsouzení a upálení Mistra Jana Husa 6. července téhož roku. List byl adresován kostnickému koncilu, byl napsán latinsky na pergamenu a opatřen 100 šlechtickými pečetmi. Kromě protestu proti smrti Jana Husa si v listu čeští a moravští páni stěžují na žárlivost Jeronýma Pražského, kterého koncil dal upálit v roce 1416, a na obviňování celého českého království z kacířství. Zároveň však slibují poslušnost nově zvolenému papeži a vyjadřují naději na vyřešení celé situace.

Stížný list byl vyhotoven v osmi exemplářích. Potíž byla

Stížný list; foto Národní archiv

v tom, že jediný dochovaný kus se nachází v univerzitní knihovně v Edinburghu. Edinburská knihovna naštěstí vyšla českým archivářům vstříc, takže mohli pořídit kopie originálu a v roce 2010 se pustili do výroby faksimile. Šlo o náročný proces, který byl zdárně dokončen mj. díky podpoře švýcarské Nadace Jana Anderse Sládka, Besedy Slovan, Svazu spolků ve Švýcarsku, Českobratrské církve evangelické a pražského magistrátu.

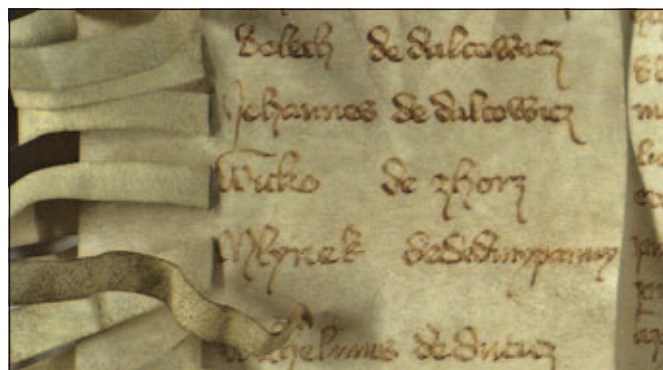
Úvodní citace Stížného listu

Nejpoctivějším v Kristu otcům a pánům, pánům kardinálům, patriarchům, primasům, arcibiskupům, biskupům, legátům, doktorům, mistrům i všemu sboru kostnickému.

My, urození páni a šlechtici nejkřesťanštějšího Království českého a nejjasnějšího Markrabství moravského přejeme vše dobré a zachovávání příkazů Pána Ježíše Krista.

Poněvadž právem přirozeným i božským je každému přikázáno činit jinému to, co přeje sám sobě, a je zapověděno jinému činit, co by nechtěl, aby se mu stalo – neboť Pán Kristus pověděl: „Všecko, cokoli chcete, aby vám činili lidé, to jim činite, neboť v tom záleží zákon a proroci“ (Matouš 7, 12); a svatý Pavel praví: „Plnost zákona je milování a celý zákon je obsažen v jediném přikázání, totiž milovati budeš bližního svého jako sebe samého“ (Římanům 13, 10) – proto my, dbalí s boží pomocí, jak jen můžeme, o boží zákon a o milování bližního, hlásíme se k našemu nejmilejšímu bližnímu, ctihodnému mistru Janovi Husovi dobré paměti, hotovému bakaláři svatého Písma a křesťanskému kazateli svatého evangelia. Jeho jste nedávno ve sboru kostnickém, nevíme, jakým duchem vedeni, bez jeho příznání a bez řádného, jak se slušelo, usvědčení a bez provedení důkazu o jeho bludech a kacířství, nýbrž pouze z ohledu na nepravé, falešné a zlovolné žaloby, udání a podněcování úhlavních nepřátel jeho, našeho Království i Markrabství moravského, jako neústupného kacíře odsoudili a odsouzeného ukrutnou a přepotupnou smrtí zabili. To se stalo na věčnou hanbu a potupení našeho Království a Markrabství moravského a nás všech, jak jsme o tom poslali do Kostnice listy nejjasnějšímu knížeti a pánu, panu Zikmundovi, králi římskému a uherskému, a tak dále, které také byly ve vašich zasedáních čteny a vyhlášeny a jež zde chceme mít jakoby vloženy. Jak slyšíme, tyto listy jste k naší hanbě a potupě uvrhli do ohně.

Nyní jsme tedy uznali za vhodné poslat vašemu otcovství tyto otevřené listy ve věci mistra Jana Husa, vyznávající srdcem a veřejně prohlašující ústy, že mistr Jan Hus byl

Část stížného listu; foto Národní archiv

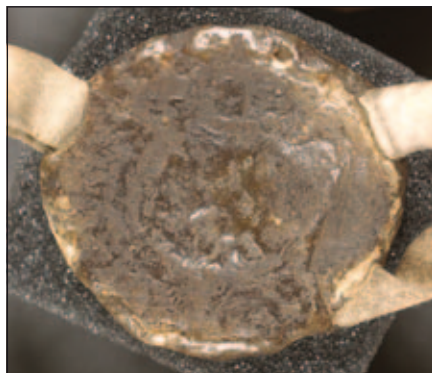
najisto člověk dobrý, spravedlivý a křesťanský, od mnohých let v našem království životem, mravy a pověstí zachovalý a osvědčený. Věrně kázal boží zákon Nového a Starého zákona podle výkladu svatých učitelů, učil nás i naše poddané a zůstavil velmi mnoho spisů, všechny bludy a kacířstva vytrvale zamítal a nás a všechny věřící v Krista ustavičně a věrně napomínal, s pilností podle své možnosti vedl k pokoji a lásce slovem, skutkem i písmem, takže jsme nikdy neslyšeli a ani s nasazením vši píle zvědět nemohli, že by jmenovaný mistr Jan Hus byl ve svých kázáních učil, kázal nebo jakýmkoli způsobem tvrdil nějaký blud nebo kacířství nebo byl pohoršil nás a naše poddané nějakým slovem nebo skutkem. Naopak žil v Kristu laskavě a tiše a všechny slovem i skutkem se vši pilností napomínal, pokud mohl, aby zachovávali boží zákon a ustanovení svatých otců k budování svaté matky církve a pro spasení bližních.

Šlechta z Dalkovic na Stížným Listu 1415

Bolech de Dalcowicz a Johannes de Dalcowicz

Trochu jsem zase bádala a našel jsem kontakt na Národní archiv. Kde je uložena faksimile (kopie) Stížného listu. Národní archiv mi poslal fotografie faksimile Stížného listu a pečetě Jana a Bolka z Dalkovic. Přímou od Národního archivu jsem dostal souhlas k užití děl (archiválií). Fotografie archiválií v plné kvalitě mám k dispozici, kdo by je chtěl vidět, tak se může obrátit na mě.

Jan Kučera – kronikář obce a SDH Dalkovice

Pečeť Bolech de Dalcowicz;
foto Národní archiv

Pečeť Johannes de Dalcowicz;
foto Národní archiv

Vzpomínky Střechováka

Zážitky z muzicírování

Kdysi a kdesi jsem uvedl, že otec se muzice aktivně věnoval 62 let, já jen 11 let. I to však stačilo, domnívám se, na některé, docela zajímavé zážitky.

Hráli jsme na plese v Pravoníně. Jak už to bývá, na každém pořádném plese nesmí (neměla by) chybět tombo-la, jakož i zde opravdu nechyběla. Znáte to, ceny byly různé až prapodivné, jedna ale stojí za zmínku. Jednalo se o polovinu vepřové hlavy a již uvařené jako ovar. Hlava byla, dle mého soudu, velice hezky naaranžovaná na podnose, včetně ozdobných ingrediencí, jako byly citronové plátky, snítky zelené petržele, byly tam i hlavičky naložených hříbků.

Výherce té ovarové hlavy požádal jednoho našeho kolegu - muzikanta, který byl jeho parťákem v zaměstnání, aby celý podnos uschoval kamsi za nás, za muzikanty. Vše ostatní je jako z nějaké grotesky: bubeník, který měl ovar téměř pod nosem a musel trpět nepředstavitelným pokušením, po chvíli vytáhl z kapsy, po slovensky řečeno, malý vreckový nožík. Nepatrně zakrojil a ochutnal... To pokušení se mezi námi šířilo rychleji než blesk a prakticky po každé písničce se ostří nožíku jen zablesklo.

Určitě ten pocit všichni znáte, když se povede pod rukama maminky či manželky něco dobrého uzmut, ta dobrá chuť se oním uzmutím ještě znásobí, což byl i náš případ, a sedm muzikantů také něco spotřebuje, že?! Mimochodem, já osobně mám nejraději ouško a rypáček – obojí bylo výborné!

Ples se už chýlil ke konci a chlap si přišel pro svou „výhru“. Škoda jen, že neumím slovně a přesně vyjádřit jeho výraz ve tváři: když uviděl torzo hlavy s ohlodanou lícní kostí, bez ouška a rypáčku, chvíli nepřítomně hleděl před sebe, několikrát naprázdno polkl, a pak ze sebe vysoukal: prý tohle vědět, jací jsme (velmi slušně řečeno) zločinci, tak ten podnos mohl rovnou dát doprostřed jejich stolu na sále a výsledek by byl stejný. Dali jsme mu za pravdu.

Výčitkami svědomí jsme netrpěli ani náhodou, neboť kolektivně jsme usoudili, že ten chlap je zavrženíhodný sobec a lakomec, který se evidentně s nikým o tu výhru nechtěl dělit. Byl po zásluze potrestán. A jako prémie k trestu za sobectví se přidala i představa, že kolega -muzikant tuto „veselou příhodičku“ na něj docela určitě a rád v práci všem vyzvoní.

Nyní musím být opatrný, protože by si některý pamětník, tehdy mladý jako já, a dnes kmet, třeba také jako já, mohl vzpomenout na podrobnosti a jednoznačně identifikovat hlavního aktéra, což není třeba, byť je onen aktér už prakticky jistotně na Pravdě. Vlastně, s tou opatrností – asi je stejně zbytečná.

Hráli jsme na pouťové zábavě v jedné vesnici blízko

dnešního štěpánovského regionu. Když jsme si před samotným začátkem přinášeli své muzikantské propriety do sálu, nebylo možné přehlédnout následující výjev: na jednom stole tancoval asi padesátiletý chlap, menší, drobné postavy, a o jeho podroušeném stavu nebylo nejmenších pochyb. Jeho taneční projev by však směle obstál i ve srovnání s vystoupením nějakého tanečního souboru z valašsko-slováckého pomezí.

Samozřejmě jsme se pořadatelů ptali, co je příčinou jeho veselí, zda vyhrál ve Sportce a tak. Nejprve nám bylo odpovědí jen několik potutelných úsměvů, a pak to přišlo: dneska ráno mu zemřela tchyně. Jako třešnička na dortu byl dovětek, že jeho tchyně byla takový kyrysar v sukni, a milému zeti prý nabančila, kdy si vzpomněla. Ufff!!!

Do té doby jsem jen tušil, a ještě k tomu mlhavě, význam slova tchyně. Od toho okamžiku jsem si ho začal spojovat s nějakým organizovaným zločineckým podsvětím a středověkou, špičkově vybavenou mučírnou. A s tím, že tomu všemu šéfuje jakási sadistická, krvelačná mafiánka, která se jmenuje Tchyně.

Po čase, za několik let, došlo i na mě, a i já měl svou tchyni. Velice rychle jsem ale začal nemít rád ono slovo tchyně, ani jadrné vtípky o nich, byť mnohdy a u některých jiných zeťů naprosto oprávněné. Nikoli však v mém případě, z jednoho prostého důvodu: panímáma, jakou mi osud předurčil, tak takových je (bylo) maximálně pět v celém nekonečném vesmíru – v pozitivním slova smyslu. A to vše tvrdím při našem letitém každodenním soužití pod jednou střechou. I takovéto neuvěřitelnosti se někdy stanou.

Prakticky kdykoli, když projíždím Keblovem, s lehkých mravenčením na zádech mi vytane na mysl předobraz místního hudebního Olympu – letního parketu. Ten parket by se totiž vůbec neměl jmenovat letní, ale zimní nebo polární, přímo antarktický.

Byl to široko daleko jediný parket, na němž jsme účinkovali, a to o keblovske pouti, která je tuším v srpnu. Otec v ostatních případech, a dobře věděl proč, účinkování na jiných parketech odmítal. Tuto pouťovou zábavu však nikdy odmítnout nedokázal, a to proto, že do Keblova jako malý kluk přece chodil do školy, má tam spoustu spolužáků a známých - argumenty jak vyšitě. Ty však v konečném důsledku znamenaly dokonalé naplnění nechtěného, takže hraní za trest. Není totiž většího nepřítele pro muzikanty, než je zima. Do nějaké půlnoci se to ještě dalo vydržet, ale pak... Nic nepomáhaly tepláky pod kalhotami, silný svetr pod sakem, nic! Jen alpská lyžařská výstroj, včetně prilby a lyžařských bot, by snad obstála. Vše bylo ještě okořeněné tím, že přístřešek, pod nímž jsme byli, je otevřený proti západu, takže i sebe-menší závan větru jsme měli z první ruky.

Protože jsem ve svých mladistvých letech samozřejmě zažil pohledy na parkety, nejen kebllovský, z obou stran - jako muzikant i jako jinoch lepě děvy balící, pak porovnání těch pohledů je neproveditelné. Nebetyčný rozdíl je, když si jdu zatancovat nebo se projít, kdy se mi zrovna zachce, dát si panáka, grog či kafičko, anebo také sedět na židli téměř nehnuté a pokoušet se pohybovat ztuhlými prsty a po půlnoci ještě k tomu jektat zuby. Jednou byla krizovka už taková, že jsme si za přístřeškem rozdělali ohýnek. Pořadatelé poutové zábavy byli ale kebllovští hasiči, takže všechno bylo v pohodě a pod odbornou kontrolou.

Na onom parketě jsem už drahné roky nebyl, možná tam nyní muzikanty zahřívá nějaký kapesní jaderný reaktor, co já vím. Nebo by stačilo poprosit meteorology, třeba paní Zárybnickou nebo pana Karase, ať zařídí, aby nad kebllovským parketem, a ještě jen při tancovačce, vítr buď nefoukal vůbec, nebo jen od východu. Meteorologové určitě budou mít pochopení, a vítr také.

Myslivci v Načeradci pořádali ples, řeklo by se, klasika. Po odehrání jen několika málo písniček se ale celý sál sokolovny ponořil do tmy. Pořadatelé samozřejmě okamžitě vystartovali a nejprve zkontrolovali jističe té budovy. Po chvíli se vrátili, se svíčkou v ruce, že ve tmě je celý Načeradec, protože prý „kleknul“ obecní transformátor. Pořadatelé, a i při té jediné svíčce evidentně nešťastní, šli za otcem, jak to my, muzikanti, dál vidíme.

Otec je ujistil, že i bez elektřiny uděláme, co je v našich silách. Pořadatelé byli štěstím bez sebe, a bylo jasné, proč: i jen představa, že budou lidem vracet peníze za vstupenky a za část už prodaných lístků do tomboly, také co s občerstvením - kuchařky dokončovaly velký hrnec zvěřinového guláše, klobásy a párky se už rovněž ohřívaly, pivo naražené...

Chlapi, bydlící poblíž sokolovny, se rozeběhli po obci, v té tmě jen pomaloučku, a kdo kde jakou svíčku zrovna našel, přinesli je do sálu a roznesli po stolech.

Takže až do rána jsme hráli z paměti. Ne že bychom byli takoví hudební velmistři, ale celý sál evidentně pozitivně kvitoval naše snažení a nikdo, ani omylem, se nepozastavoval nad nějakým naším úletem - alespoň jsme v tom příšeří nikoho takového nezahlédli. Dokonce, protože zpívání do mikrofonu bez elektriky jaksi nejde, snad každý, kdo znal slova právě hrané písničky, nám výrazně pomáhal tak, že sál občas přímo burácel.

Co ale bylo naprosto prazvláštní: lidi v sále se k sobě chovali znatelně jinak, než jak by bylo zvykem a v očekávání. Ta atmosféra spokojenosti a pohody byla prostoupena úplně vším, bylo možné si na ni přímo sáhnout. Lidi si i pro ně nezvyklého plesového prostředí a blikajících plamínek svíček opravdu užívali plnými doušky. S něčím podobným jsem se do té doby, ani potom, již nesetkal. Bohužel...

Když jsme ráno odjížděli, Načeradec byl ještě ve tmě. Pak jsem už nezjišťoval, jestli v Načeradci po nějaké době nezaznamenali prudký nárůst porodnosti. I to patří k životu.

Jaromír Novotný, Brzotice

Me too naruby

Milé dámy, musím se vám omluvit. Vycházej ze svého již nevábneho věku, kdy mi zcela neodbytně klepe na rameno sedmý křížek, jsem si úplně naivně myslel, že vás už znám přímo dokonale. Že mě ani ničím nemůžete překvapit, protože ty vaše finesy, móresy a figle jsem všechny zažil a prohlédl. Leč jak hluboce jsem se mýlil, dokládá tento minipříběh.

Před časem jsem byl na jakémsi vyšetření na pražském Karlově náměstí, známém to Karláku. Po vyšetření jsem usoudil, že se mi pranic nechce šlapat ze čtvrtého patra po schodech dolů, neboť jak známo, po schodech dolů se jde hůře než nahoru. Takže jsem přivolal výtah, který přijel shora za malou chvíli.

Výtah je normálně určen pro tři lidi, ostatně jak i hlásá cedulka uvnitř jeho kabiny. Když se otevřely dveře, ve výtahu už byly dvě zdravotní sestřičky. Potud, řeklo by se v pořádku, jako třetí ještě přistoupím. Jenomže, jak bych to jen řekl, obě sestřičky svými fyzickými dispozicemi, jaksi, no, ehm, rozhodně nepatřily do kategorie „hůlky u plotu“, ale spíše naopak. Dokonce bych bez začervenání řekl, že hodně naopak, a sem tam nějaké ty faldíčky navíc určitě byly.

Když jsem přistoupil, dveře se za mnou ale nedovřely a výtah se tudíž nerozjel. Jedna sestřička zcela pragmaticky prohlásila, že se musím na ně víc přimáchnout. Já tedy, že docela rád, ale stejnou měrou nerad bych skončil v base kvůli sexharassingu. A tu druhá sestřička, úplně pohotově a takovým tím potměšile spikleneckým hláskem dodala, že to na mě neřeknou, naopak! A obě, jako na povel, se začaly nezřízeně smát. Tož udělal jsem, co bylo ode mě jako od chlapa očekáváno, výtah se rozjel...

Když jsme po velmi příjemné jízdě zastavili v přízemí, plačky jsem obě sestřičky prosil, aby na mě tu žalobu nepodávaly. Odpovědí, mezi smíchem, mi bylo, že to se ještě uvidí! Takže od té doby s nemalými obavami a každý den čekám obálku s modrým pruhem a soudní obsílkou uvnitř.

Co jsem ale do dneška nepochopil, je ono slůvko „naopak!“. Jestli bylo myšleno tak, že to na mě neřeknou, když se na ně hodně přimáchnu, nebo naopak mě zažalují, když se nepřimáchnu? Na to jsou prý také paragrafy, cosi o pohrdání osobností a tak. Dámy, co myslíte?

Jaromír Novotný, Brzotice

Spolkový dům Trhový Štěpánov

Výstava PLETENÍ – HÁČKOVÁNÍ

Pletení a háčkování patří k velmi oblíbeným technikám ručních prací. V současné době jsou opět velice módní a žádané, to bylo hlavním impulsem k uspořádání výstavy výrobků kreativních žen Štěpánovska.

Paní Hana Skalická a paní Marie Tomaidesová si prohlíží pletené a háčkované oděvy; foto Jana Vlasáková

Heboučká deka pro miminka; foto Jana Vlasáková

Děti nejvíce potěšily háčkované hračky; foto Jana Vlasáková

Tvořivá dílna

Kreativní tvoření je pro všechny, co mají chuť nasát tvůrčí atmosféru a skvěle zrelaxovat. Pro všechny, kteří mají zájem naučit se a vyzkoušet si něco nového.

V únoru proběhly ve Spolkovém domě další tvořivé dílny s paní Alenou Staňkovou. Tvořivé ženy si mohly pomoci šablon, razítek a nejrůznějších barev na textil, jednoduchou technikou vyzdobit tričko či tašku, zažít potěšení a radost z vlastnoručně vytvořeného originálního výtvaru. Všem „malířkám“ děkujeme za příjemně prožitý společný čas.

Účastnice tvořivé dílny; foto Jana Vlasáková

Druhá skupina „malířek“; foto Jana Vlasáková

Hasičský ples v Dalkovicích 2020

V sobotu 1. února 2020 pořádal Sbor dobrovolných hasičů Dalkovice tradiční hasičský ples, který se konal v kulturním domě Dalkovicích.

Ples byl zahájen proslovem starosty SDH a velitelem. K programu plesu samozřejmě patřil prodej a výdej tomboly, ve které bylo připraveno přes 1300 cen. K tanci a poslechu do časných ranních hodin obětavě hrála hudební kapela TRITON pod vedením pana Oldřicha Hrubanta.

Závěrem bych jen rád shrnul, že se letošní ples opět velmi vydařil, sál byl plný spokojených, tancujících i zpí-

vajících hostů. Celkově celý ples proběhl podle plánu bez jakéhokoliv problému. Doufáme, že si všichni hosté z našeho plesu odnesli příjemné zážitky a užili si tento příjemný kulturní večer. Všechny hosty, kteří přišli, uvítáme i příští rok na dalším hasičském plese u nás v Dalkovicích. Doufáme, že se ples lidem líbil a těšíme se na jeho příští ročník.

Tímto bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám věnovali ceny do tomboly a pomohli s přípravou plesu.

Jan Kučera – kronikář obce a SDH Dalkovice

Hasiči z Dalkovic; foto Jan Kučera

Zleva Milan Kořínek, Hynek Dřevo, František Dřevo; foto Jan Kučera

Miroslav Petrásek přivítal všechny přítomné, po celý večer zpíval pan Oldřich Hrubant z Malovid; foto Jan Kučera

V Kulturním domě v Dalkovicích se tančilo do pozdních ranních hodin; foto Jan Kučera

Hasičský ples v Trhovém Štěpánově

Pravidelně před hasičským plesem obchází členové SDH domy v Trhovém Štěpánově a jeho okolí, aby pozvali občany na tradiční hasičský ples. Letošní rok nebyl výjimkou, a tak se několik hasičů vydalo na tuto „cestu odvážných“, při které prodávali vstupenky. Děkujeme všem, kteří si je zakoupili, ačkoliv třeba na ples samotný ani nešli.

Celý týden před samotným plesem probíhaly přípravy. Sešli jsme se v sokolovně a začali s jejím úklidem. Následně jsme připravili sál, navezli občerstvení a připravili tombolu, kterou jsme měli vystavenou na sále.

V sobotu 15.2.2020 pak sokolovna v Trhovém Štěpánově ožila. Celým večerem nás provázela skvělá kapela TNB, která nám zahrála k tanci i poslechu. Návštěvníci plesu si mohli během večera prohlédnout ceny v tombole, kterých jsme měli 800.

Tanečníci na hasičském plese; foto Tereza Jeřábková

Kapela TNB z Pacova; foto Tereza Jeřábková

Ve 22 hodin se pak začaly prodávat lístky do tomboly. Jelikož byly všechny výherní a ceny opravdu pěkné, byly během 15 minut rozebrány. Ceny byly kolem půlnoci vydané a zábava byla v plném proudu. Tancovalo se do ranních hodin a všichni se dobře bavili. Škoda, že byla účast návštěvníků na město Trhový Štěpánov skromná.

Děkujeme občanům i všem členům SDH, kteří přispě-

Bohatá tombola; foto Tereza Jeřábková

li do tomboly nebo při organizaci plesu. Velký dík patří našim sponzorům, kterých letos bylo opravdu hodně, za jejich peněžitě a věcné dary.

Těšíme se na Vás zase za rok na plese v Trhovém Štěpánově.

Vojtěch Jeřábek

Bruslení s hasiči

Bruslení patří mezi oblíbené zimní sporty, a protože letos bylo bruslení na našich rybnících prakticky nemožné, tak SDH Dubějovice společně s SDH Trhový Štěpánov uskutečnily 22. února 2020 bruslení. Členové, ale i ostatní zájemci si mohli zabruslit na zimním stadionu ve Vlašimi. Sešli jsme se v hojném počtu a ve všech věkových kategoriích. Někteří předvedli krasobruslařské vystoupení ve volném stylu a někteří se učili udržet na bruslích.

Věřím, že si všichni užili hodně legrace – hlavně děti. Děkujeme paní Haně Vošické za zařízení celé akce. Příští rok zase vyrážíme.

Pro zajímavost: První bruslařský klub byl založen v Edinburghu roku 1742 a první stadion s umělým le-

dem byl postaven v londýnském Glaciariu roku 1876. (Zdroj: Velká obrazová všeobecná encyklopedie str. 289).

Jaroslava Krásová

Bruslení na zimním stadionu ve Vlašimi;
foto Vladislav Trpišovský

Ty nejmenší se učili udržet na bruslích; foto Vladislav Trpišovský

Kašpárek provázel karneval v Sedmpánech

SDH Sedmpány uspořádal 29. února 2020 tradiční dětský karneval. Už po několikáté byl hlavní postavou karnevalu Kašpárek, za kterým přicházeli malí účastníci společenské akce - princezny, berušky, víly a další známé postavičky z Večerníčků a pohádek. Kašpárek připravil na úvod pro děti milé přivítání a pak už se rozběhlo karnevalové veselí. V průběhu celého odpoledne děti tančily a soutěžily.

Pro děti měl kašpárek připraven opět velký látkový hrací padák, na který se převlečené pohádkové bytosti těšily

a se kterým řádily. Všechny masky byly oceněny zákusky, bonbóny a hračkami. Krásným zážitkem pro všechny velké a starší diváky bylo sledování reje malých ratolestí.

Chtěla bych poděkovat paní Mgr. Hance Pavelkové z Vlašimi za moc pěkné vedení karnevalu a všem členům SDH Sedmpány, kteří pomáhali. Děkujeme všem sponzorům za jejich příspěvky do tomboly. Doufáme, že všichni z dětského karnevalu odcházeli spokojeni a příjemně naladěni a že se za rok opět uvidíme!

Štěpánka Bézová

*Děti celé odpoledne tančily a soutěžily;
foto archiv SDH Sedmpány*

Sedmpánských sálem se několikrát prolétl velký látkový hrací padák; foto archiv SDH Sedmpány

Dětský karneval ve Střechově nad Sázavou

Bylo to super a za rok se budeme opět těšit; foto Petr Pohnan

V sobotu 7. 3. 2020 proběhl ve Střechově dětský karneval organizovaný SDH Střechov. Pro děti, kterých se i tentokrát sešla velká hromada, byl nachystán bohatý program a pestré odměny. Při tanečcích a soutěžích byla radost pozorovat rozesmáté tváře dětí, které si karneval od začátku až do konce s nadšením užívaly, stejně jako jejich rodiče a prarodiče. Potěšením pro všechny bylo, že se na karnevalu objevilo i několik dospělých v maskách. Už nyní se těšíme na další společnou akci.

Petr Pohnan

*Oblíbená dětská soutěž – obalování toaletním papírem;
foto Petr Pohnan*

Zápis k docházce dětí do MŠ

pro školní rok 2020/2021 se bude konat
dne 4. 5. 2020 od 8:00 do 14:00 hod.
v ředitelně mateřské školy.
Vezměte s sebou rodný list dítěte.

Náš letošní školní lyžařský výcvikový kurz

V sobotu 22. února nadešel den, kdy jsme se opět po roce vypravili do hor, tentokrát do Krkonoš. Po mnoha letech jsme změnili místo, lyžařský areál i penzion a strávili jsme týden v penzionu Eden v Jestřabí v Krkonoších a své lyžařské umění jsme zdokonalovali ve skiareálu Vítkovice - Aldrov. Naše řady doplnili kamarádi z 5. třídy, a protože jsou to nadšení sportovci, vyrazilo nás letos opravdu hodně. Předpověď počasí nebyla moc příznivá, to nám ale na náladě a míře těšení neubralo, hlavně, když už jsme seděli v autobuse a mávali rodičům. Počasí opravdu nestálo na naší straně, přišel déšť i silný vítr, ale dočkali jsme se i sněžení. Program bylo třeba trochu upravit. Na „odpočinkový“ výlet jsme nečekali do úterý, ale hned v neděli jsme navštívili nedaleké Muzeum krkonošských řemesel, kde jsme se vrátili o několik desítek let v čase zpět do dětství našich babiček a dědečků a viděli jsme stroje, nástroje, náradí nebo hračky,

které mnozí z nás viděli poprvé v životě, ale pro naše prarodiče to byly věci běžné denní potřeby. A ve stejné

Po večerech jsme se všichni dobře bavili při hraní našich oblíbených her; foto archiv ZŠ

Své lyžařské umění jsme zdokonalovali ve skiareálu Vítkovice - Aldrov; foto archiv ZŠ

I letos se na kursu sešla prima parta sportovců a kamarádů; foto archiv ZŠ

vesničce Poniklá jsme se seznámili s ruční výrobou vánočních perličkových ozdob, kterou na celém světě umí dnes už jen tady. V pondělí vyrazili na sjezdovku pouze ti nejzkušenější lyžaři a snowboardáci, protože pro ty ostatní byla zledovatělá sjezdovka příliš nebezpečná. V úterý nás počasí opět zradilo a my jsme se rozdělili na dvě skupiny, přičemž jedna skupina sportovců sjela z kopce dolů do Jilemnického bazénu a ta druhá vyšla pěkně po svých procházkou do nedalekého hotelu s vyhlášenou kuchyní na výborný oběd. Ve středu a ve čtvrtek jsme

konečně všichni vyrazili na sjezdovku a i dva dny nám stáli na to, abychom se zdokonalili ve svém lyžařském a snowboardovém umění. Nezaháleli jsme ani po večerech a všichni společně jsme se dobře bavili při hraní našich oblíbených her, při kterých jsme nepotřebovali ani mobilní telefony, ani tablety, ani počítače či televize. Užili jsme si opět krásný týden, a i když se nám nechtělo, v pátek jsme vyrazili směr domov plni nových zážitků. I letos se na kurz sešla prima parta sportovců a kamarádů.

Mgr. Martina Nováková

Už za pár měsíců opustí Základní školu v Trhovém Štěpánově žáci 9. třídy

Je to poměrně dost dlouhá doba, během které poznali mnoho lidí. Na otázku, zda by chtěli někomu vyjádřit poděkování, byla odpověď jednoznačná – všem. Po delším zamyšlení vznikly krásné dopisy jednotlivým osobám či skupinkám. Malou ochutnávku těch nejvřelejších posílám do zpravodaje. Dopisy byly svým adresátům doručeny s podpisy autorů. Žáci souhlasili s jejich zveřejněním.

Mgr. Monika Mendová

Naše milé kuchařky,

především právě Vám chceme poděkovat, že pro nás výborně vaříte a my se nevracíme do odpoledních vyučovacích hodin hladoví. Je těžké zavděčit se tolika mlsným jazyčkům, ale Vy to zvládáte na jedničku. Asi Vás mrzí, že někdy vyhazujeme jídlo, ale dokud nepoznáme, co je to opravdový hlad, tak se asi žáci nezmění. Děkuje paní Heleně Vesecké za to, že pro nás vymýšlí jídelní lístek, dále pak paní Jaroslavě Sekerové, Ireně Barkové a také Věře Kadleckové, že nám vaří a vydávají jídlo. O dovážku do MŠ se stará paní Ladislava Drnovcová, které tímto zpětně také děkujeme.

Děkuji kuchařkám, že vaří to nejlepší kuře na kari!

Pan Petr Křepela je nejlepší správce hřiště a nejlepší školník. Mohl by mít přezdívku: Ferda mravenec – práce všeho druhu. Děkuje za opravu věcí, které občas „omylem“ rozbijeme.

Pane učiteli Vrbický,

chtěl bych Vám poděkovat za to, co pro nás děláte. Váš styl učení je prostě jedinečný. Je na Vás vidět, že nás látku chcete doopravdy naučit, a máte s tím jistě mnoho práce a toho si na Vás cením. Vaše hodiny jsou zábavné i poučné. Jste do práce zapálený a neděláte ji jen pro peníze. Učení nám podáváte zábavnou formou bez toho, že bychom museli stále něco psát. Z tohoto stylu výuky přijímám mnoho informací a zároveň mě to i baví. Na každou hodinu bývám výborně připravený. Máte přesná pravidla, která když nedodržíme, tak dostaneme trest, což je fér. Zároveň nás motivujete tím, že když v hodině dobře pracujeme, tak nám dáváte plusové body. Vždy

přicházíte do hodin veselý, rozdáváte energii a vědomosti. Pane učiteli, dělejte dál svou práci tak, jak jste ji dělal doposud – moc Vám to jde a jste prostě FRAJER!

Takže asi můj největší dík a obdiv patří p. učiteli Vrbickému, „páč“ výuce věnuje i dost volného času. Má úžasný styl výuky. Je na něj spoleh. Připravuje mnoho akcí a programů, i když nemusí. Jeho styl učení, myslím, má budoucnost. Velice si cením toho, že ve svých volných chvílích doučuje žáky němčinu nebo je připravuje na olympiádu z dějepisu. Takže tak.

Milá paní učitelko Horáková,

chtěla bych Vám poděkovat za to, jaká jste. Jste jedna z mála lidí, se kterou se moc dobře povídá. Mohu Vám svěřit i to, co mě trápí, nebo jaký mám názor. Dokážete mě ocenit, když se snažím. Také Vám děkuji, že mě dokážete udržet u učiva. Vážím si Vás celkově jako člověka. Máte v sobě hodně dobrého. Je těžké popsat slovy, jak moc si Vás vážím. Snad Vám moje malé poděkování alespoň vykouzlilo úsměv na tváři.

Chci poděkovat paní učitelce Horákové za to, co pro nás v hodinách českého jazyka dělá. Učíme se zábavnou formou. Paní učitelka je klidná a naučí. Když někdo něco nechápe, ráda mu to znovu vysvětlí.

Paní ředitelko, děkujeme za hodiny angličtiny a především za to, že děláte všechno pro to, aby naše základní škola byla krásná a mladá. Máte pro nás vždy vlídné slovo a porozumění pro naši ještě dětskou duši. Rádi se sem budeme vracet.

Jejich práci často nevnímáme a bereme ji jako samozřejmost. Nikomu z nás by se však ráno nechtělo vracet do neuklizené třídy. Věřte nebo nevěřte, ale někteří z nás jsou pěkná p..... Děkuje paním uklízečkám, že se starají o čistotu školy. Omlouváme se zároveň za to, jaký nepořádek umíme během dne udělat. Děkuje paní **Haně Hospergrové, Ericě Štikové a Marii Čapkové** za každodenní úklid a voňavou školu.

Žáci 9. třídy ZŠ Trhový Štěpánov

Narození dětí

12.11.2019 – Lukáš Němec

Dubějovice

*Lukáš Němec s rodiči Klárou a Pavlem Němcovými;
foto Josef Korn*

16.01.2020 – Vendelín Pokorný

Štěpánovská Lhota

*Vendelín Pokorný s rodiči Anetou a Karlem Pokornými;
foto z rodinného alba*

Životní jubilea:

- 01.04. – Brýl Jaroslav, Dalkovice – 88 let
- 03.04. – Vysekal Jiří, Dubějovice – 75 let
- 12.04. – Kubíková Zdeňka, Trhový Štěpánov – 86 let
- 12.04. – Lejček Vladimír, Trhový Štěpánov – 84 let
- 14.04. – Turek Jaroslav, Trhový Štěpánov – 84 let
- 14.04. – Kučerová Jarmila, Dalkovice – 50 let
- 17.04. – Janisová Jiřina, Sedmpány – 87 let
- 28.04. – Bauerová Božena, Štěpánovská Lhota – 81 let
- 01.05. – Tomaidesová Marie, Trhový Štěpánov – 83 let
- 02.05. – Jehličková Libuše, Trhový Štěpánov – 80 let
- 02.05. – Drážková Alena, Trhový Štěpánov – 60 let
- 03.05. – Musilová Jaroslava, Trhový Štěpánov – 83 let
- 05.05. – Setničková Božena, Trhový Štěpánov – 80 let
- 11.05. – Votruba Miloslav, Trhový Štěpánov – 87 let
- 11.05. – Kordinová Miroslava, Trhový Štěpánov – 75 let
- 12.05. – Zemanová Anežka, Trhový Štěpánov – 94 let
- 12.05. – Turek Jiří, Trhový Štěpánov – 50 let
- 14.05. – Kořenová Marie, Trhový Štěpánov – 75 let
- 19.05. – Hrdinová Anna, Trhový Štěpánov – 85 let
- 19.05. – Kulíková Marie, Trhový Štěpánov – 85 let
- 24.05. – Chlumská Jana, Střechov nad Sázavou – 50 let
- 26.05. – Zejdová Hana, Trhový Štěpánov – 50 let
- 27.05. – Kopecký Zdeněk, Trhový Štěpánov – 65 let
- 28.05. – Brýlová Věra, Dalkovice – 82 let

Jubilanti

Jaroslava Čermáková

z Trhového Štěpánova oslavila 80. narozeniny 26. 02. 2020

Jaroslava Čermáková z Trhového Štěpánova; foto Josef Korn

Anna Fantyšová

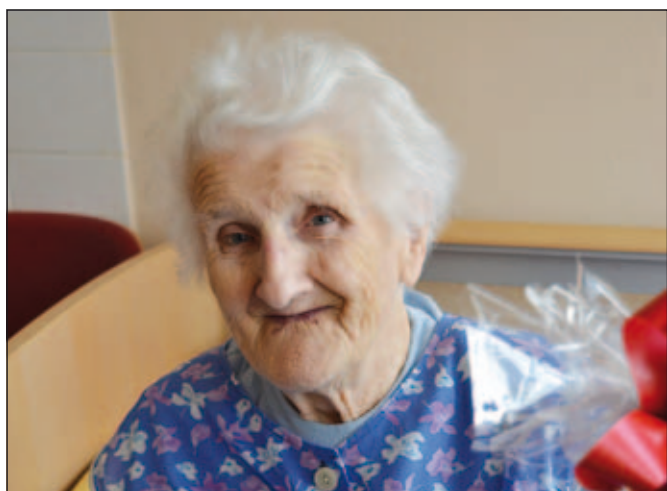
z Trhového Štěpánova oslavila 80. narozeniny 12.03.2020

*Anna Fantyšová z Trhového Štěpánova; foto Josef Korn***František Tomaides**

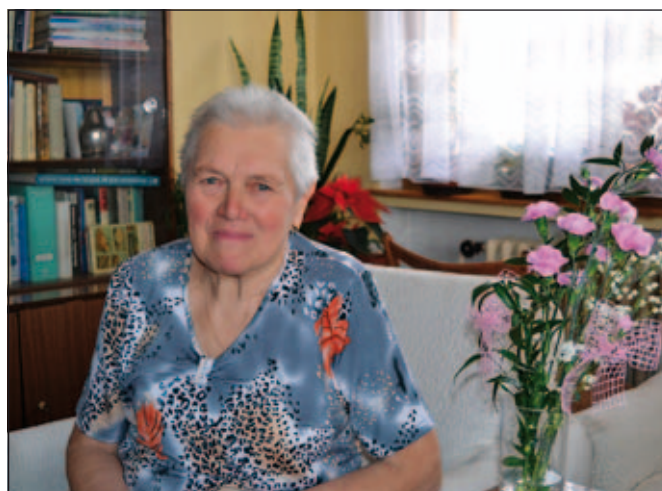
z Trhového Štěpánova oslavil 93. narozeniny 11. 3. 2020

*František Tomaides z Trhového Štěpánova; foto Josef Korn***Anežka Nováková**

z Trhového Štěpánova oslavila 94. narozeniny 16. 2. 2020

*Anežka Nováková z Trhového Štěpánova; foto Josef Korn***Růžena Vopálková**

z Trhového Štěpánova oslavila 80. narozeniny 22. 2. 2020

*Růžena Vopálková z Trhového Štěpánova; foto Josef Korn***Vzpomínka***Věra Malá, rodačka z Trhového Štěpánova;
foto archiv Josef Malý*

Rád bych se rozloučil s paní Věrou Malou, rodačkou z Trhového Štěpánova, kterou jsme pohřbili v pátek 31. ledna 2020.

Paní Věra Malá pracovala ve Středním odborném učilišti Kladruby (pozdější název Tehov) jako vychovatelka v domově mládeže. Termín „pracovala“ je příliš obecný. Ve skutečnosti naše žáky skutečně vychovávala. Byla pro ně matkou, nebo hodnou babičkou. Nahrazovala jim po celý pracovní týden vlastně jejich rodiče. V tak velkém kolektivu se občas najdou různé problémy, ale ty vždy řešila s nadhledem, samozřejmě i s ostatními pedagogickými pracovníky. Nikdy ke svým svěřencům nebyla tvrdá. Jak jsem již uvedl, prostě jako skutečná máma. Na její působení budou vzpomínat nejen kolegové, ale

také její bývalí svěřenci, které učila správným postojům k životu. Proto jí za celý kolektiv přeji lehké odpočinutí, klid a mír. Čest její památce.

Za všechny výše jmenované Josef Novotný

*Josefa Simandlová
z Trhového Štěpánova;
foto z rodinného alba*

Dne 7. 3. 2020 si v rodinném kruhu připomínáme výročí 110 let od narození paní Josefy Simandlové z Trhového Štěpánova č. p. 142.

*S vděčností a láskou vzpomínají
dcera Marcela Holíková
a vnuk Jan Holík s rodinou.*

*František Musil
z Trhového Štěpánova;
foto z rodinného alba*

Dne 27. 4. 2020 tomu bude 1 rok, co nás navždy opustil manžel, tatínek, dědeček, pradědeček, bratr, švagr a strýc František Musil. Děkujeme všem, co ho měli rádi, za tichou vzpomínku

*S bolestí, láskou a úctou
vzpomínají celá rodina,
příbuzní a známí*

*Jiří Kučera z Dalkovic;
foto z rodinného alba*

Dne 14. 3. 2020 uplynulo 8 let, kdy nás navždy opustila naše milovaná maminka, babička, prababička paní Hedvika Šimková z Dalkovic. Stále nám chybíš a nikdy na tebe nezapomeneme.

*S láskou a úctou vzpomínají
dcery Marie a Jiřina s rodinami*

Dne 10. 4. 2020 tomu bylo 36 let, co nás opustil náš milý a starostlivý tatínek, dědeček a pradědeček pan Jaroslav Šimek z Dalkovic. Stále nám chybíš a nikdy na tebe nezapomeneme.

*S láskou a úctou vzpomínají
dcery Marie a Jiřina s rodinami*

Přijde mi to jako včera, ale už je to dlouhých deset let. Deset let, kdy nám odešel milovaný syn, bratr, manžel, strýc a dobrý kamarád Jiří Kučera. Je nám tu smutno bez Tebe, vždy nám tu bylo s Tebou vesele. Byl jsi oporou i dobrým kamarádem. Děkujeme za rady Tvé, které si nám dal, ať můžeme jít životem bezpečně dál. Moc nám tu chybíš.

Rodina

Navždy odešli:

11. 3. 2020 – Miroslava Štiková,
Trhový Štěpánov – ve věku 68 let

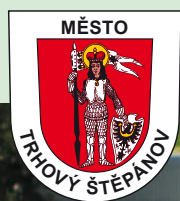

Zásilkovna v Trhovém Štěpánově – nová služba pro občany

Zásilkovna je nejširší a zároveň nejrychleji se rozšiřující síť výdejních míst v České republice. Tato síť je určena všem, kteří se nechtějí vázat na určitý čas doručení.

Obchod Dandy Dany Chvojkové v Trhovém Štěpánově nabízí tuto službu občanům - zásilkovna PPL Parcelshop. Zásilkovnu můžete navštívit kdykoliv v otevíracích hodinách obchodu Dandy.

MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

EKOSO Trhový Štěpánov, s.r.o.

**vyhlašují sběr elektro a nebezpečných odpadů
v sobotu 18. dubna 2020**

Stanoviště budou na obvyklém místě:

- 8:00 hod. Štěpánovská Lhota – na návsi
- 8:30 hod. Střechov – u obchodu
- 9:00 hod. Dalkovice – u kontejneru
- 10:00 hod. Sedmpány – u kontejneru
- 10:30 hod. Dubějovice – u kontejneru
- 11:30 hod. Trhový Štěpánov – na náměstí

Sbíráme:

- veškeré domácí elektrospotřebiče – například:
 - fény, roboty, holicí strojky, ventilátory
 - ledničky, mrazáky, pračky, topné spotř.
 - elektroniku, TV, monitory, počítače
 - baterie, zářivky, úsporky (obyčejné žárovky NENOSTE)
- oleje, kapaliny a filtry z automobilů
- zbytky barev a plechovky
- zbytky úklidové chemie
- zbytky agrochemie
- nevyužité léky

